

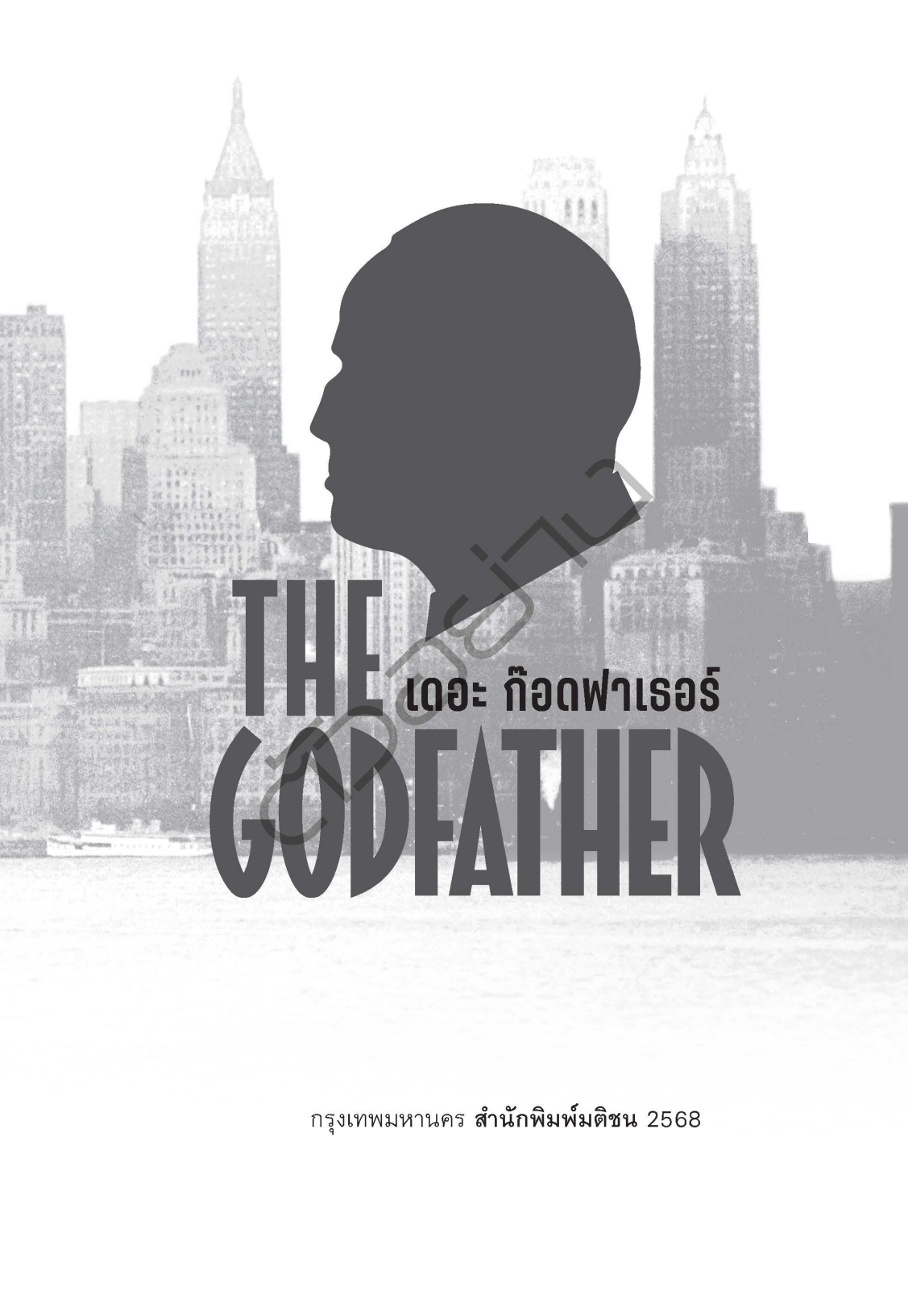
พิมพ์ครั้งที่ 18

THE GODFATHER

เดอะ ก๊อดฟาเธอร์

MARIO PUZO

สมิต ธรรมสุคติ แปล

THE เดอะ ก๊อดฟาเธอร์ GODFATHER

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2568

เดอะ ก๊อดฟาเธอร์ • ธนิต ธรรมสุคติ แปล

จากเรื่อง The Godfather ของ Mario Puzo

Copyright © 1969 by Mario Puzo

Published in agreement with Massie &

McQuilkin Literary Agents, through The Grayhawk Agency Ltd.

Thai Language Copyright © 2025 by Matchon Publishing House

All rights reserved

พิมพ์ครั้งที่ 1-4 : สำนักพิมพ์สนามหลวง และบริษัทสีกอด จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 5-7 : สำนักพิมพ์สร้างสรรค์วิชาการ

พิมพ์ครั้งที่ 8-13 : สำนักพิมพ์มติชน, มิถุนายน 2544-ตุลาคม 2553

พิมพ์ครั้งที่ 14-17 : สำนักพิมพ์มติชน, กันยายน 2556, เมษายน 2561, กันยายน 2562, มีนาคม 2565

พิมพ์ครั้งที่ 18 : สำนักพิมพ์มติชน, มกราคม 2568

ราคา 590 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ฟูโซ, มاريو. เดอะ ก๊อดฟาเธอร์ The Godfather. พิมพ์ครั้งที่ 18.

กรุงเทพฯ : มติชน, 2568. 712 หน้า. ภาพประกอบ.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. ธนิต ธรรมสุคติ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-974-02-1925-5

สำนักพิมพ์มติชน | www.matchonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คชนาพ, สุพจน์ แจ่มวีร์, ฐจิรพันธ์ ทิมวัฒน์

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ประภาพร ประเสริฐโสภาก • บรรณาธิการอาวุโส: สุชาติสุธาสรรพ

บรรณาธิการบริหาร : ปกรณ์เกียรติ ติโรจนานิช • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : นพจุจ ศรีรัตนศิริกุล

บรรณาธิการเล่ม : เฉลิมพล แพทยกุล • พิสูจน์อักษร : โชติช่วง วรรณ, เต็มจิต จักรียะกุล

เจ้าหน้าที่ธุรกิจต่างประเทศและลิขสิทธิ์ : ชัยนิดา พานิชสวัสดิ์

กราฟิกเลย์เอาต์ : อรอนงค์ อิมหารุดม • ออกแบบปก : สิริรัตน นวลนุ่ม • ศิลปกรรม : รพีพล วรกุลสวัสดิ์

ประชาสัมพันธ์และการตลาด : ธัญลักษณ์ ทองสุข, ณัชชา เขียวกุล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประธานาธิบดี 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประธานาธิบดี 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประธานาธิบดี 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3360

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

f matchonbook @matchonbook

d @matchonbook X @matchonbooks @ matchonbook

ในกรณีที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว กรุณาติดต่อมาที่ email: matchonbook.sales@gmail.com หรือ inbox [f matchonbook](https://www.facebook.com/matchonbook) เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

ส่งชื่อหนังสือจำนวนมากในราคาพิเศษ ติดต่อที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353

MATCHON
PREMIUM
PRINT

ฝ่าย MATCHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผลิตสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2413, 2424 email: printmatchon@gmail.com [f Matchon Premium Print](https://www.facebook.com/matchonpremiumprint)

คำนำสำนักพิมพ์

“ข้าจะยื่นข้อเสนอที่มันมีอาจปฏิเสธได้”

ประโยคอันโด่งดังของดอน คอร์เลโอเน สัญลักษณ์ของมาเฟียซิซิลเลียน “พ่อขุนหัว” ของผู้เดือดร้อน มิตรสหายผู้หยิบนัยความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ต้องการ แลกกับคำมั่นว่าจะไม่ล้มราคาของมิตรภาพมิตรภาพที่มีราคาชัดเจน

ดอน คอร์เลโอเน ไม่เพียงจับใจแค่ตัวละครในหนังสือด้วยเสน่ห์อันเยือกเย็น แต่ยังจับใจผู้อ่านที่อยู่อีกฝั่งของหน้ากระดาษด้วยเช่นกัน *เดอะก๊อดฟาเธอร์* จึงจัดเป็นวรรณกรรมร่วมสมัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่ง เมื่อได้รับการต่อยอดเป็นภาพยนตร์ ความประทับใจที่ฉายออกมาสามารถกำหนดภาพลักษณ์และความเข้าใจของสังคมต่อชีวิตโลกใต้ดิน จนนิยาย ภาพยนตร์ หรือสื่ออื่นๆ ที่ผลิตออกมาตามหลังล้วนหยิบยืมลักษณะของดอนมาเป็นต้นแบบ

มาริโอ พูโซรังสรรค์โลกใต้ดินของมาเฟียให้เราได้เห็นอย่างมีชีวิตชีวา วาดภาพกลไก “ธุรกิจ” ระบบอุปถัมภ์ที่ทำงานด้วยความสัมพันธ์ส่วนตัว สำหรับดอน คอร์เลโอเน ทุกสิ่งทุกอย่างคือเรื่องมิตรภาพ ผู้ที่เอื้อเฟื้อแสดงไมตรีจิตต่อกันฉันมิตรสหายสมควรได้รับการปฏิบัติเช่นครอบครัว แต่ใครที่ปฏิเสธหรือละเลยมิตรภาพ ยิ่งเมื่อร้องขอกันด้วยเหตุผลก็ไม่ใช่มิตร

อาณาจักรของตนตั้งอยู่บนระบบอุปถัมภ์ที่เข้ามาค้าจุน
ตาสีตาสา เข้ามาสอดส่องธุรกิจสีเทาให้อยู่ในความเรียบร้อย ดูแล
ความสงบ สานสัมพันธ์กับตำรวจและนักการเมืองเพื่อความราบ-
รื่น แลกเปลี่ยนความเอื้อเพื่อ ความช่วยเหลือและน้ำใจกันและกัน

เดอะ ก๊อดฟาเธอร์ ไม่ได้ชี้ผิดถูกว่าใครคือฝ่ายธรรมะหรือ
ผู้ร้าย อะไรดี ไม่ดี ถูกต้อง ไม่ถูกต้อง ทุกคนที่อยู่ในเนื้อเรื่องล้วน
เป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศสีเทา ทั้งหมดนี้อาศัยอยู่บนปัญหา
โครงสร้างทางสังคมไม่ว่าจะช่องโหว่ทางกฎหมาย ความเหลื่อมล้ำ
ทางเศรษฐกิจ หรือความจำเป็นต้องหาเศษหาเลยของเจ้าหน้าที่รัฐ
สิ่งที่คนไทยเราเองก็เห็นกันชินตา

แม้แต่ชีวิตของตนเองก็เพียงแค่เดินไปตามบทบาทชะตา
ลิขิต เพียงแค่ทำในสิ่งที่ต้องทำ เพราะชีวิตเรล้วนมีเส้นทางเดียว
ที่ต้องเดิน เส้นทางที่มีเราเท่านั้นเดินได้คนเดียว

เป็นกลไกที่ใครๆ ก็พร้อมเข้าร่วม หากเมื่อกลไกกฎหมาย
ไม่อาจช่วยเราได้ หรือชีวิตไม่เปิดโอกาสให้แต่แรก หรือเพราะเรื่อง
ที่เข้าใจกันได้ง่ายๆ อย่าง “ผลประโยชน์”

และอย่างที่ทราบ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นใน “ธุรกิจ” คือเรื่อง
“ธุรกิจ” ไม่ใช่ “เรื่องส่วนตัว”

สำนักพิมพ์มติชน

หมายเหตุผู้แปล

การพิมพ์ครั้งที่สิบห้า

นวนิยายที่ได้รับความสนใจจากนักอ่านมักจะสะท้อนให้เห็น
ภาวะจิตใจเกี่ยวพันกับเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมในประเทศ
ของผู้อ่านแม้ว่านวนิยายนั้นจะเป็นเรื่องราวในประเทศอื่น ทั้งนี้ก็
เพราะว่าสังคมมนุษย์นั้นเหมือนกันไม่ว่าจะอยู่ที่ใด พูดภาษาใด
อยู่ภูมิภาคใดของโลก หรืออยู่ในช่วงเวลาใด

“ก๊อดฟาเธอร์” สำหรับชาวคริสต์ โดยเฉพาะนิกายโรมัน
คาทอลิกคือ “พ่อขุนหัว” ซึ่งก็คือบุคคลที่พ่อแม่เด็กคนหนึ่งเลือก
ให้เป็นผู้ดูแลสั่งสอน และเมื่อพ่อแม่เด็กไม่สามารถเลี้ยงดูหรือ
เสียชีวิต “พ่อขุนหัว” จะช่วยเลี้ยงดูให้

คนที่เดือดร้อนและหาที่พึ่งไม่ได้ หรือหาที่พึ่งได้ยากหรือ
ล่าช้ามากเพราะขั้นตอนต่างๆ คนเหล่านี้จะหันไปพึ่งพาบุคคลนี้
ผู้สามารถปลดเปลื้องทุกข์ให้ได้ บุคคลนี้จึงเป็นผู้มีอิทธิพล หรือ
“เจ้าพ่อ” แล้วแต่กรณี

เดอะ ก๊อดฟาเธอร์ ได้รับความสนใจ มีการพิมพ์ออก
จำหน่ายและแปลเป็นภาษาต่างๆ รวมทั้งภาษาไทย แสดงว่าเนื้อหา
เรื่องราวและลีลาการดำเนินเรื่องเป็นที่น่าติดตาม

แต่ที่สำคัญที่สุดคือ เป็นสิ่งสะท้อนถึงจิตสำนึกของผู้อ่าน
ที่มีต่อสภาพสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ เพราะสภาพเช่นนี้
ยังไม่ห่างหายไปไหน

ธนิศ ธรรมสุคติ

หมายเหตุผู้แปล

การพิมพ์ครั้งที่สิบสอง

เมื่อแปล *Shogun* ของ James Clavell เสร็จในปี 2521 ผมก็มองเห็นนวนิยายที่น่าสนใจ และได้พบนวนิยายยอดเยี่ยมที่พิมพ์ในปี 2512 และถ่ายทำเป็นภาพยนตร์แล้ว 2 เรื่อง คือ *The Godfather* ของ Mario Puzo ซึ่งยังไม่มีฉบับภาษาไทย

ผมคิดว่านวนิยายที่พิมพ์จำหน่ายไปแล้วในขณะนั้นถึง 15 ล้านเล่มย่อมไม่ธรรมดา จะต้องเห็นว่ามีอะไรดีอย่างแน่นอน จึงตัดสินใจแปลและพิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์สนามหลวง ในปี 2522

นวนิยายที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านมักจะสะท้อนถึงความเป็นไปในสังคมในแต่ละช่วงของประวัติศาสตร์ของประเทศนั้นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความในใจของผู้เขียนและความปรารถนาของผู้อ่าน

เนื้อหาที่ถูกใจผู้อ่านมากที่สุดมักจะเป็นฝ่ายธรรมะย่อมชนะ ธรรมเสมอไป ไม่ว่าธรรมนั้นจะมาในรูปของความอิจฉาริษยา การกลั่นแกล้ง รังแก การเอาผิดเอาเปรียบ หรือการกดขี่ข่มเหง ซึ่งจะพ่ายแพ้แก่ความเมตตากรุณา ความยุติธรรม ความเสมอภาค หรือการยกย่องสรรเสริญ

สำหรับนวนิยายแนวเรียกหาความยุติธรรมที่เกิดขึ้นเป็นช่วงๆ ของเวลาที่ผ่านมา ที่โดดเด่นจะเป็นเรื่องราวของ “พระเอก” คนเดียวหรือเป็นคณะ ที่เล่นงานข้าราชการชู้โกง พ่อค้าหน้าเลือด หรือพวกเหล่าร้ายแฝง แม้ว่าตัว “พระเอก” เองจะเป็นผู้กระทำความผิดกฎหมายเช่นกัน แต่ผู้อ่านเชียร์เต็มที่

ถ้าเป็นเรื่องประเภทเวสเทิร์น ผู้อ่านที่มีอายุคงจะจำคำพูดที่ว่า “พระเอกขี่ม้าขาว” ได้ เพราะได้อ่านหรือดูภาพยนตร์เรื่อง *The Lone Ranger* (เดอะ โลนเรนเจอร์) ซึ่งเป็นเรื่องมือปราบขี่ม้าขาวตะลุยเดี่ยวปราบเหล่าร้าย

มียุคหนึ่ง ที่ “พระเอก” จะเป็น “ผู้ร้ายผู้ดี” สวมหน้ากากปราบนักธุรกิจหรือข้าราชการชู้โกง โดยที่ผู้เขียนเรื่องประเภทนี้มีทั้งที่แคนาดา อังกฤษ ฝรั่งเศส และประเทศไทย

เมื่อขาดความยุติธรรมในสังคมตามที่ปรากฏในนวนิยาย ผู้อ่านก็ให้การยอมรับผู้ที่มาให้ความยุติธรรม อย่างมีก๊อปปี้เธอว์!

เพราะผู้อ่านมีความรู้สึกในใจเช่นนี้ พล็อตเรื่องและสไตล์ตลอดจนลีลาและคำบรรยายที่เฉียบคมฉับไว หนังสือที่ท่านถืออยู่นี้จึงยังคงได้รับความนิยมต่อเนื่องมากกว่า 40 ปีในหมู่ผู้อ่านภาษาอังกฤษ และกว่า 30 ปีในหมู่ผู้อ่านฉบับภาษาไทย

อนึ่ง มีวลีหนึ่งในนำเรื่องที่ขออธิบาย ณ ที่นี้โดยไม่ต้องการทำเป็นเชิงอรรถ คือ *แมนิเฟสต์ เดสทินี* (manifest destiny) วลีนี้คิดขึ้นมาโดยบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชื่อจอห์น โอ’ซัลลิแวน ว่าเป็นลิขิตของอเมริกาที่จะขยายดินแดนไปทั่วทั้งทวีปอเมริกาที่พระเจ้าลิขิต ซึ่งทำให้อเมริกาเข้ายึดมาเป็นของตน ได้แก่ ดินแดน

ของชนพื้นเมืองอเมริกันในโอเรกอนและแคลิฟอร์เนีย และเท็กซัส
จากเม็กซิโก

ขอท่านผู้อ่านจงสนุกสนานกับนวนิยาย เหมือนกับทุกท่าน
ที่อ่านมาแล้วตลอดระยะเวลา 30 ปี

ธนิศ ธรรมสุดติ

กันยายน 2553

ขอขอบคุณ

หมายเหตุผู้แปล

การพิมพ์ครั้งแรก

ทำไมถึงแปลเรื่องนี้ที่เก่าถึงเก้าปีแล้ว เคยสร้างเป็นภาพยนตร์ไปแล้ว ผมควรจะแปลไปตั้งแต่เมื่อหนังสือออกมาใหม่ๆ นั้นแล้ว แต่ถูกห้ามไว้ด้วยเหตุผลบางประการ ในเมื่อบัดนี้เวลาก็เนิ่นนาน แล้วก็หาได้มีใครแปลจนจบครบสมบูรณ์ไม่ ผมก็เห็นว่าเรื่องที่ที่ผมชอบอย่างนี้จะปล่อยไปไม่ได้

เรื่องนี้ให้คติ ให้คำคมๆ หลายแห่ง ให้ความน่าสนใจ และข้อคิดถึงใจหลายจุด จะหาคนเขียนเรื่องอย่างนี้ได้ยากมาก หรืออาจจะไม่มีเลยก็ได้

และความดีเด่นของเรื่องนี้เห็นจะไม่ต้องพูดอะไรมาก เพราะนิตยสารไทม์รายงานเมื่อเดือนสิงหาคม ปี 2521 ว่าเล่มนี้เฉพาะภาษาอังกฤษทั้งปกอ่อนปกแข็งขายได้ถึง 15 ล้านเล่ม

ถึงท่านจะดูภาพยนตร์มาแล้ว อ่านเล่มที่ย่อ (อย่างไม่สมบูรณ์) เรื่องนี้มาแล้ว ลองอ่านฉบับสมบูรณ์นี้ดู แล้วท่านคิดว่าจะไม่อ่านซ้ำเป็นเที่ยวที่สองได้หรือไม่

ก็ไม่มีอะไรต้องกล่าวไปมากกว่านี้ นอกจากขอให้ท่านช่วยตัดสินใจคนอื่นว่าเรื่องนี้เป็นอย่างไร—

ธนิศ ธรรมสุคติ

กรกฎาคม 2522

คำนิยม

โดย สนานจิตต์ บางสพาน

เดอะ ก๊อดฟาเธอร์...ฉบับก๊อปปี้และรีเมก...

ไมเคิล "...พ่อข้าไว้ใจอาเตสซิโอมากที่สุด ไว้ใจกว่าทุกคนที่เป็นขุนศึกของพ่อ อาคิดว่าข้าไม่รู้หรอกว่า ลึกลงไปแล้ว อาไม่ได้ยอมรับว่าข้าคือ 'ดอน' คนใหม่ของตระกูลคอร์เลโอเน อาดูถูกข้าได้ แต่อย่าประเมินว่าข้าโง่..."

เตสซิโอ...นั่งเงียบ...หันหน้าไปมองดอน...ดอนเอามือลูบหัวแม่มือซ้ายที่อุ้มอยู่...

"มืออะไรเอ็งเคลียร์กันเองก็แล้วกัน...ข้าวางมือแล้ว"

ไมเคิลพูดด้วยน้ำเสียงของดอนคนใหม่ "อาทำตามที่ข้าบอกก็แล้วกัน ถ้าอาทำขาดหรือเกิน อาจะรู้ว่า ไม่ได้มีแต่พ่อข้าเท่านั้นที่ใครก็ไม่สามารถปฏิเสธข้อเสนอดี...ถ้าอาไม่เชื่อจะลองดูก็ได้..."

เตสซิโอเอ่ยกับทอม "บอกไมเคิลด้วย ทุกอย่างเป็นเรื่องธุรกิจไม่ใช่เรื่องส่วนตัว...ลึกลงๆ ข้ารักมันนะ"

จบ ซีนาริโอ ก๊อดฟาเธอร์ ฉบับก๊อปปี้และรีเมก...

"ศิลปินนะแค่ก๊อปปี้งานของคนอื่น แต่ 'อัจฉริยะ' เขาขโมยแม่เลย"...พาโบล ปิกาสโซ...-555555 เอ๊ก เอ๊ก

เขียนไว้บนเฟซบุ๊ก ปลายปี 2017

An offer you can not refuse

45 ปีผ่านไป...

เบื้องหลังโซคมหาศาลมีอาชญากรรม-บาลซาค

ข้อเสนอที่ใครก็ปฏิเสธไม่ได้...ดอน วีโต คอร์เลโอเน

มาเฟียโรมันติกผู้รักครอบครัว รักแมว รักดนตรีและเพลง
รักงานศิลปะ

มาเฟียผู้พยายามฉีกรัฐธรรมนูญ...

กับลูกชายคนเดียว ที่ต้องการให้ชีวิตมันไปให้พ้นจาก
โลกของอาชญากรและอาชญากรรม

ความแค้นที่เหมือนกับอาหาร จะกินให้อร่อยก็ต้องรอให้มัน
เย็น...โลกที่ทุกอย่างเป็นเรื่อง "ส่วนตัว" ไม่ใช่เรื่อง "ธุรกิจ"...

อย่าพูดคำว่า "ไม่" กับคนที่ตัวเอง "รัก" บ่อยๆ

ถ้าจำเป็นต้องพูด ให้พูดแล้วคนฟังคิดว่า ใช่...

แต่ไมเคิล มันไปไกลกว่าพ่อ

คนที่มันรักเลยต้องตายหมด เฟรดดี้พี่ชาย คาร์โลน้องเขย
เตสซิโอคนสนิทพอ

ไม่นับตาตาดเกลีย ซาบาสตรีนี ซอลลอซโซ โม กรีน มาเฟีย
ใหญ่อีก 4 สาย

ความแตกต่างของดอนกับไมเคิล

ก็คือ...

ดอนตายในดงมะเขือเทศกับหลานชายนอนอ้อมมองแสงตะวัน
ยามเช้า...

แต่ไมเคิล นั่งลำพังเดียวดาย

ตกเก้าอี้ตายหมาไม่แล...

45 ปีผ่านไป

คอบโปลาพาดอน วิโต-เดอ นิโร, ไมเคิล-อัล ปาซิโน, ทอม
เฮเจน-โรเบิร์ต ดูวาลล์ ที่ปรึกษา-คอนซิลโยรี-เด็กข้างถนนชาว
ไอริชที่ดอนรักเหมือนลูก

คอนนี่-ทาเลีย ไชร์ น้องสาวคนเดียวที่ไมเคิลรัก เกรงใจ
และปรึกษาทุกเรื่อง แต่จะฟังหรือไม่ฟัง

ขึ้นไปโลดเล่นบนจ่อ

เรื่องของกู มาปะกัน แหม...

วันนี้...เฟิงเสียวกั๊ง มาตอกย้ำอีกครั้งใน I Am Not Ma-
dame Bovary...ว่า

ถึงที่สุด ทุกคนล้วนมีวาระซ่อนเร้นของตัวเอง

ที่เหลื้อม่งกั๊งแค่ อูริกัจและมายา...

ใครก็ตามที่นัดให้กูเจรจากับตาตตาเกลีย...แม่น้ำอีกสาย
ไ้อัเหียนันคือคนทรยศ...

นั่นคือสิ่งเดียวที่ไมเคิลเชื่อดอน...

แต่ไมเคิล มันไปไกลกว่าดอนจนกูไม่กลับ

ใครอย่าได้บังอาจไปแนะนำให้มันทำอะไร

ต่อให้เป็นเรื่องสมควรต้องทำ

เพราะมันฟังดอน วิโต อยู่คนเดียว

เมื่อไรดอน มันคือศูนย์กลางของโลกทั้งใบ

มันถึงต้องตกเก้าอี้ ตายเพียงลำพัง แบบหมาไม่แล แค่เดิน
มาดมแล้วจากไป...

ใครเกิดไม่ทันไปหามาดูซะ

แล้วจะ Enlightened...55555

สังเกตแววตาและสีหน้าตอนผู้พ่อที่ทอดมายังลูก

ซึ่งนั่งตาไร้แวว...

เหมือนจะบอกว่า...

ไอ้หนู กูจะห่วงมึงฉิบหาย...

55555

แต่ทำได้...ในเมื่อกูห้ามพรหมลิขิตไม่ได้...55555

45 Years Anniversary. Don Vito-Michael Corleone.

16

Like father, like son... to be continue... later... 55555

เขียนไว้บนเฟซบุ๊ก กลางปี 2017

เดอะ ก๊อดฟาเธอร์ ฉบับรีเมก:

ซีเควนซ์ ในห้องอาหาร/บ้านของดอน/ภายใน/กลางวัน

ดอนนั่งอยู่หัวโต๊ะ...ไม่มีแม่ของลูกๆ นั่งอยู่ด้วย ขวามือของดอน

ชันนีนั่งอยู่กับเฟรดดี ซ้ายไมเคิลนั่งอยู่กับคอนนี... ทอม
เฮเจนนั่งห่างออกไปจากเฟรดดี เว้นเก้าอี้ไว้หนึ่งตัว

เมื่ออยู่ต่อหน้าดอน...ลูกๆ สิคนก็เหมือนเด็กๆ ในห้องเรียน
ที่กำลังนั่งเรียนอยู่กับ "ครูโหวใจร้าย" ความเกรงกลัว รัก ผสม

ปนเปกันอยู่ภายในใจ วิธีการเลี้ยงลูกของดอน ถึงแม้จะปล่อยให้
แม่เป็นคนดูแล...แต่ลูกทุกคนรู้ว่าดอนเหมือนจะไม่สนใจ เอา
เวลาไปทุ่มเทให้กับการสร้างฐานะครอบครัว “คอร์เลโอเน” และ
สร้างศรัทธาในชุมชนอิตาลีจนกลายเป็นทั้งพ่อพระและก๊อด-
ฟาเธอร์ผู้ซึ่งไม่เคยมีใครกล้า “ปฏิเสธ” ข้อเสนอของดอน แต่ดอน
รู้จักนิสัย สันดาน และอ่านขาดลูกทุกคน...อ่านแบบทะลุด้วย ดอน
เป็นมาเฟียโรมันติก รักลูกรักเมีย รักเพื่อนพ้องน้องพี่ ยึดถือ
ความซื่อสัตย์และกตัญญู รวมไปถึงบุญคุณต้องทดแทน แค้นต้อง
ชำระ

ปรัชญาของดอนคือ อย่าให้ศัตรูรู้ว่าตัวเองคิดอะไร และ
กำลังจะทำอะไร

อย่า “ออกนอกหน้า” ต่อหน้าสมาชิกในครอบครัวให้จับ
ได้ หรือเห็นชัดๆ ว่าพี่น้องไม่รักกัน เห็น “คนอื่น” ดีกว่าสมาชิก
ในครอบครัว

ชั้นนี้ ลูกชายคนโตที่โผงผางกะละมังแตก ใช้ชีวิตเปลี่ยนไป
กับเหล้าและผู้หญิง มุทะลุ ดุตัน เพรดตี ซึ่งไม่เคยมั่นใจในการทำ
อะไรสักอย่างและสับสนกับตัวเอง รู้สึกอยู่ตลอดเวลาโดนกับแม่รัก
ชั้นนี้กับไมเคิลมากกว่า ไมเคิล ปัญญาชน ฉลาด ได้ทุกอย่างของ
ดอนไปเกือบทั้งหมดรวมไปถึงนิสัยเผด็จการของแม่ ในขณะที่
คอนนี่ก็แค่น้องน้อย...ที่พี่ๆ ตามใจ

ที่โต๊ะอาหาร...ทุกอย่างอยู่ในภาวะเยียบจั้น เยียบจนแทบ
ได้ยินเสียงเข็มเย็บผ้าหล่นบนพื้น ถ้ามีเข็มสักเล่มวางอยู่บนโต๊ะ
และมีใครสักคนเอามือไปปิดโดนมันหล่นจากโต๊ะ

ทุกคนนั่งกินอาหารในงานของตัวเองอย่างเงียบๆ ไม่ถึงกับก้มหน้าก้มตากิน แต่ก็ไม่พูดคุยกัน เหลือบไปมองดอนบ้าง เหมือนจะคอยดูว่าเมื่อไหร่ดอนจะเอ่ยปาก...เพราะนานแล้วที่ดอนไม่เคยให้หอม เฮเจน คอนซีลโยรีที่วันนี้กลายเป็น “นายที่ปรึกษา” ประจำตระกูลตามทุกคนมา “กินข้าวกับดอน” หลังดอน...วางมือ...

ดอนหลักงานอาหารออกไป

ดอน...“หอม เอ็งออกไปก่อน ข้ามีเรื่องจะคุยกับลูกๆ ไม่ใช่ข้าไม่ไว้ใจเอ็ง แต่ไม่ใช่เรื่องธุรกิจของครอบครัว มันเป็นเรื่องระหว่างพ่อกับลูก”

หอมลุกออกไปจากห้องอาหารด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ดอนหยิบน้ำเปล่า...ขึ้นดื่ม เอียน้ำเสียงเรียบๆ ไร้อารมณ์

“พวกเอ็งรู้ว่าพ่อวางมือแล้ว ข้านี้เอ็งแตกเหล่าให้น้อยหน่อยอย่าทำตัวเพะพะนั้ก ถึงอย่างไรเอ็งก็เป็นลูกดอน...คอร์เลโอเนนะไม่ใช่ลูกไอ้พวกอิตาเลียนชั้นเลวข้างถนน

“เฟรดดี...หัดมันใจอะไรสักอย่างสิวะ ไม่ใช่ไปเรื่อยเปื่อยมึงก็ลูกดอนเหมือนกันนะ

“ไมเคิล มึงอย่าพูดคำว่า ไม่ กับคนที่มึงรักบ่อยนัก หลังๆ พ่อได้ยินถี่เกินไป พูดว่า ไม่ แล้ว คนที่มึงพูดด้วยได้ยินว่า ใช่ นะ โอเคแล้วแต่ทำบ่อยๆ มันเฝือ

“ส่วนคอนนี่...หนูก็อย่าวิ้ว้ายกระตุ้วะไรนัก เอ็งเป็นน้องสาวสุดท้องของพี่ๆ ยังไง เอ็งคิดว่าพี่เขาจะดูตายเอ็งเชียวหรือ

“เออจี้...ข้าวางมือจากทุกอย่างแล้ว...พวกเอ็งจะเอาอย่างไรก็ไปว่ากันเอาเอง...เรื่องของพวกเอ็ง...ข้าสร้างอาณาจักรคอร์เลโอเน

มากับมือ...ก็ถ้ามันจะพังเพราะน้ำมือพวกเอ็ง ข้าจะไปทำอะไรได้”

ดอนพุดจบ...ผลึกแก้วก็ออกห่างจากโต๊ะ ลูกขึ้นเดินหันหลังกลับ ออกจากห้องอาหารโดยไม่พูดอะไรสักคำ เหมือนจะบอกตัวเองว่า ช่างหัวแม่...อะไรจะเกิดมันต้องเกิด

สายตาของลูกๆ ทั้งสี่มองเห็นมาเพียงราเดินหายไปในส่วนมะเขือเทศ ที่มองเห็นผ่านประตูกระจกบานใหญ่ เห็นหลานชายตัวน้อยวิ่งเล่นอยู่ในสวนอยู่ไหนๆ

ซีเคานซ์ถัดมาก็คือ...ดอนล้มลงนอนดูแสงตะวันยอนตา...ก่อนจะหลับไป...

แล้วค่อยไปลามาปิดฉากภาคสุดท้าย...ด้วยบทจบของไมเคิลคอร์เลโอเน หลังจากฆ่าทุกคน ยิ่งพิชิตตัวเองกลางทะเลสาบ จนกระทั่งกลายเป็นดอนชราที่หัวใจวายตกเก้าอี้ตายเพียงลำพัง...

ข้อสุดท้าย ค่อยไปลาอำแบบตลกร้าย ด้วยการกำกับให้หมาเดินเข้ามาถามมาดๆ ร่างของไมเคิลแล้วเดินหลุดเฟรมไป...

มึงโหดร้ายมากเลย เฟคอปโปลา...มึง “อำ” เหมือนมึงได้คนไทยเบียดเลย

ตายมา มายังไม่มอง...

เขียนแต่เรื่องการเมือง เบียด...ลองเขียนบทหนังจากความทรงจำที่ดูจะครบร้อยครั้งแล้วกันมันดีกว่า สำหรับเดอะ ก๊อดฟาเธอร์ 55555

เขียนไว้บนเพชฌึกเมื่อ 3 ปีที่ผ่านมา หรือปีแรกของการทำรัฐประหารโดย พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา

ข้อเขียนทั้งหมดเขียนต่างกรรมต่างวาระ ในช่วงชีวิตที่
 สนานจิตต์ บางสพานปิดฉากการเป็นนักวิจารณ์หนังสืออย่าง
 สิ้นเชิง กลายมาเป็นนักเขียนบทและผู้กำกับภาพยนตร์ว่างงาน
 เพราะในรอบ 16 ปี มีงานเขียนบทหนังทั้งหมดไว้แค่ 4 เรื่อง ได้
 กำกับฯ 2 เรื่อง คือ *ซังแปด* กับ *ซุ้มมือปืน* ขึ้นสุดท้ายนี้...ต้อง
 บอกว่าเป็นการ “เมก” ขึ้นเองของ สนจ. จาก “แรงบันดาลใจ” ที่
 ได้จากหนังสือคลาสสิกอมตะตลอดกาลเรื่องนี้ ทั้งภาค 1 และภาค 2
 พุดๆว่า มันเป็นจินตนาการที่ สนจ. มโนขึ้นมาเองทั้งหมด

ถามว่าอะไรจุดประกายหรือสะกิดต่อมแรงบันดาลใจ

บทเกริ่นนำของนวนิยายเรื่อง *เดอะ ก๊อดฟาเธอร์* ของมาริโอ
 พูโซ ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยโดยธนิศ ธรรมสุคดี นักแปลอาวุโส
 ก็คือ

เบื้องหลังโซคมหาศาลมีอาชญากรรม-บาลชาด

สนจ. ขโมยมาใช้งานต่อด้วยการเติมคำและความเข้าไปอีก

เบื้องหลังโซคมหาศาลและอาชญากรรมคือ “การเมือง”

และนั่นคือที่มาของหนังไทยที่ สนจ. เขียนบทและกำกับฯ
 เองเรื่อง *ซุ้มมือปืน* หนังมาเพียไทยที่ไม่ใช่หนังแนวนี้ที่ดีที่สุด แต่ก็
 ไม่ใช่หนังเลวชนิดสุนัขไม่รับทาน

สนจ. เขียนมันทั้งหมดจากตัวละครที่มีชีวิตอยู่จริงๆ ใน
 สังคมไทย มาเพียหรือผู้มีอิทธิพลระดับเจ้าพ่อ นักการเมืองระดับ
 ส.ส. และรัฐมนตรี ตำรวจเลว นายทหารนอกแถวระดับ เสธ.
 มาเพียที่เป็นลูกจีนเกิดในไทย เลขาธิการสภาความมั่นคง และ
 อำนาจอรัฐ ซึ่งหมายถึงรัฐบาล ซึ่งฉากนี้ถูก “นายทุน” ขอให้ยกทั้ง

เพราะไม่น่าจะผ่านเซ็นเซอร์...ฮา

โครงสร้างเหล่านี้แทบไม่ต่างไปจากโครงสร้างที่มาริโอ พูโซ
สำแดงเอาไว้ให้เห็นในนวนิยายเรื่อง *เดอะ ก๊อดฟาเธอร์* และ
ฟรานซิส ฟอร์ดคอปโปลาตีความและนำเสนอมันในรูปแบบของ
ภาพยนตร์ศิลปะแขนงที่ 7 ศิลปะที่รวมเอาศิลปะทุกแขนงเข้าไว้
ด้วยกัน อ้อ สำหรับ สนจ. ไม่นับรวมภาค 3 ที่ถือว่าเป็นความ
ล้มเหลวของฟรานซิส ฟอร์ด คอปโปลา

หนังเรื่องนี้ขึ้นทำเนียบแค่ภาคแรกและภาคสอง ในทัศนะ
ของสنانจิตต์ บางสพาน โดยเฉพาะภาค 2 ที่ถือเป็นเดอะมาส-
เตอร์ของงาน “เขียนบท” และ “กำกับภาพยนตร์” ในทุกองค์-
ประกอบ ทั้งงานสร้าง ดนตรี การตัดต่อ การกำกับภาพ บท การ
แสดง การกำกับการแสดงการกำกับศิลป์ ฯลฯ

จำไม่ได้แล้วว่าระหว่างนวนิยายฉบับแปลฝีมือธนิธ ธรรม-
สุคติกับภาพยนตร์ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นมหากาพย์ฟิล์มนิวรั
แนวแก๊งสเตอร์ อะไร “ผ่าน” ประสาทสัมผัสของ สนจ. ก่อนกัน
แต่ยืนยันได้แน่ๆ ว่ามันผ่านการอ่าน-ดูมาไม่น่าจะต่ำกว่า
ครึ่งร้อยครั้ง ทั้งหนังสือและหนัง...

ดูกันขนาดเอามา “ผืน” เขียน “บท” ฉบับผู้กำกับฯ หรือ
ไต่เรกเตอร์คัตได้ก็แล้วกัน

ไม่เชื่อขอให้ย้อนกลับไปอ่านชิ้นที่ 3 ที่เขียนยาวที่สุดไว้บน
เฟซบุ๊กเมื่อ 3 ปีก่อนดูก็ได้

การเมืองคือเรื่องของผลประโยชน์ ผลประโยชน์ก็คือเงิน
อำนาจ และผู้หญิง สำหรับคนที่จะขึ้นขั้นเป็น “เจ้าพ่อ” หรือดอน...

โครงสร้างธรรมดาสามัญประจำบ้านลักษณะนี้ พบเห็นได้ทั่วโลก...ไม่ว่าจะในประเทศที่เจริญแล้วหรือประเทศในโลกที่สาม แพตเทิร์นหรือโครงสร้างของเรื่องที่เกิดขึ้นและดำรงอยู่ไม่เคยเปลี่ยน ตัวละครหลักๆ ก็แทบจะไม่เปลี่ยน เปลี่ยนก็แต่คนที่ จะเข้ามารับเล่นบทบาทของตัวละครหลัก

นั่นคือ “หนัง” ก็แล้วในวิถีชีวิตจริงๆ ของมนุษย์ละ????!!!!

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้ สนจ. หลงใหลกับนวนิยายและ ภาพยนตร์เรื่องนี้

ที่เหลือใครที่ยังไม่เคยสัมผัสทั้งนวนิยายและภาพยนตร์ ขอให้อ่านผลงานแปลคลาสสิกของธนิธ ธรรมสุตติ เป็นปฐม แล้ว ค่อยไปดั้นร่นหาหนังมาดูกันเป็นมัธยม อ้อ แค่ 2 ภาคก็ห่อกลับ แต่ถ้าจะดูให้มันสมบูรณ์ในแบบไตรภาคหรือไตรโอโลจีก็ไม่ได้ เสียหายอะไร

อ่านนวนิยายเรื่องนี้แล้ว ดูหนังแล้ว...

ลองมโนดูสิว่า เฮ้ย...ดอน วีโต คอร์เลโอเน นี่มันเหมือน ใครวะ ชั้นนี้ เพรตติ ไมเคิล คอนนี เคย์ อดัมส์, ลูกา และสะไก ของตระกูลคอร์เลโอเน มาเพียที่ทรงอิทธิพลที่สุดในสหรัฐฯ ทอม เฮเจน *คอนซิลโยรี* หรือที่ปรึกษาสายบู๊ เคลเมนซา เตสซิโอ คนสนิทดอน วีโต คอร์เลโอเน ลูคา บราซี อัลเบิร์ต เนรี มีปืนคู่ใจ ดอนผู้พ่อและผู้ลูก คาร์โล น้องเขยไมเคิล ซอลลอสโซ มาเพีย ชั้นต่ำระดับค้ายา แมคคัลลัสซี ตำรวจเลวที่รับเงินส่วย ฟิลลิปส์ ตาตตาเกลีย ซาบาสตรินี แก๊งมาเพียที่พยายามกำจัดดอน และการลากโซคมหาศาลเข้าสู่อาชญากรรมการ “ค้ายาเสพติด” ใน

ขณะที่ตอน วิโตปฏิเสธเรื่อง “ยาเสพติด” มาตลอดชีวิตและจน
เขาตาย

ดูหนังดูละครแล้วย้อนดูตัว ข้าอรุณาน่าหวั เต็มยั่วอย่างฝัน
โอมาร์ คัยยาม (Omar Khayyam) เขียนไว้...

อย่าเชื่อ สนานจิตต์ บางสพาน

สนานจิตต์ ก็แค่อัจฉริยะที่ “ขโมย” งานของชาวบ้านมา
เขียนถึง...ฮา

ไม่ใช่ศิลปิน เพราะศิลปินนะทำได้แค่ก๊อปปี้...

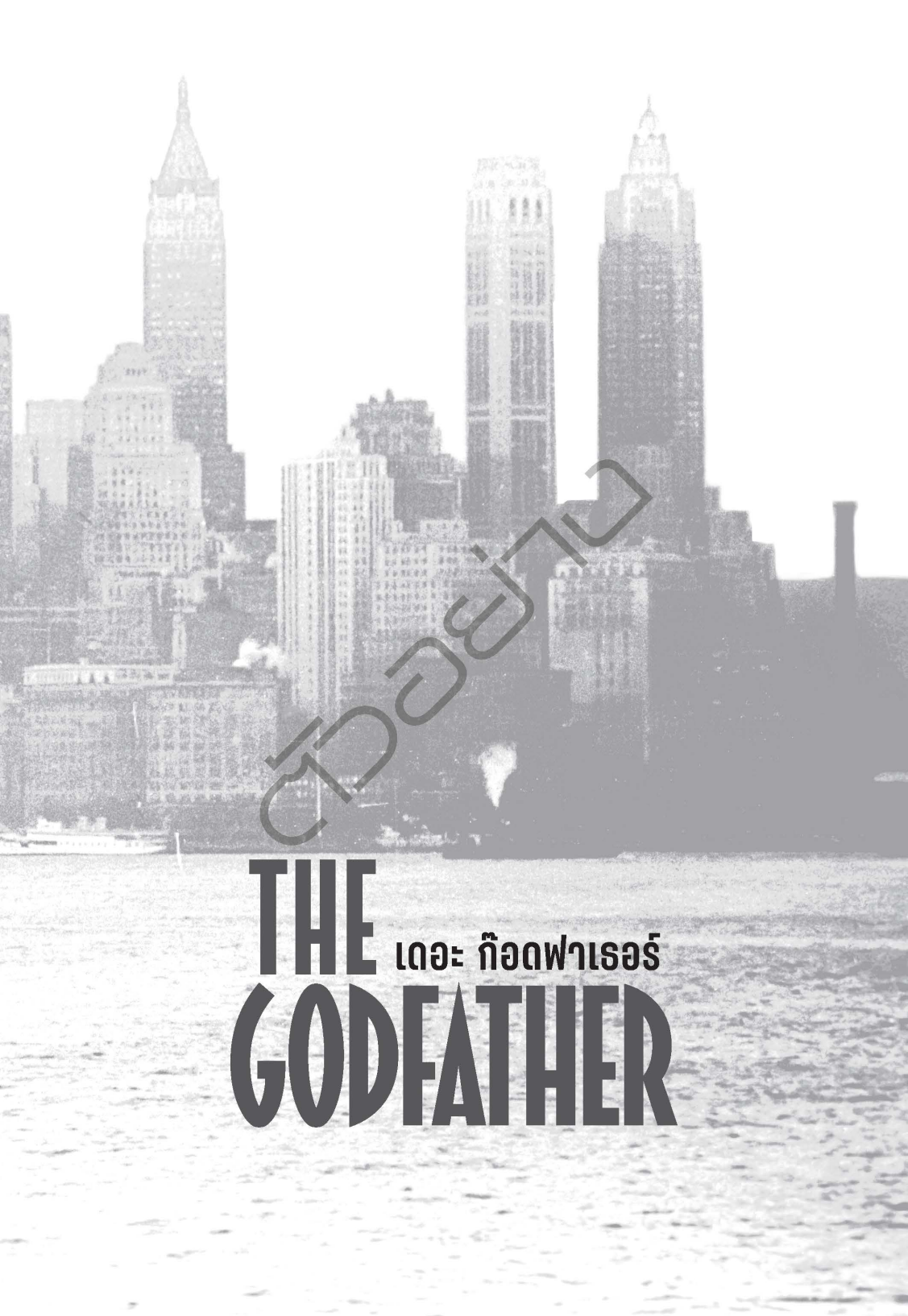
ประโยคนี้ของพาโบล ปิกาสโซ...

สนานจิตต์ บางสพาน

บ้านคุณชบา เมืองนนท์

6 มกราคม 2561 ปีที่ 2 ในรัชกาลที่ 10

THE เดอะ ก๊อดฟาเธอร์
GODFATHER

แต่...แอนโธนี่ เควร์

I

“เบื้องหลังโศกนาฏกรรม”

บาลาซาค

อเมริกา โบนาเชรานั่งอยู่ในศาลอาญาหมายเลข 3 ของนิวยอร์ก เพื่อรอความยุติธรรม รอการแก้แค้นไอ้หนุ่มที่ทำร้ายลูกสาวของเขาอย่างโหดร้าย และพยายามทำให้หล่อนเสื่อมเสียเกียรติ

ผู้พิพากษาร่างใหญ่ม้วนแขนเสื้อครุยดำขึ้น รวากับว่าจะลงแล้สองหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าบัลลังก์ สีน้าหยิ่งมินชา แต่มันมีอะไรบางอย่างแปลกปลอมซึ่งอเมริกา โบนาเชรารู้สึกแต่ยังไม่เข้าใจ

“เธอสองคนทำตัวเหมือนคนชั่วช้าเลวทรามที่สุด” ผู้พิพากษาพูดเสียงกร้าว

ใช่ ใช่แล้ว อเมริกา โบนาเชราคิดอยู่ในใจ สัตว์ ไอ้สัตว์สองตัวนี้ ไอ้หนุ่มสองคนที่ตัดผมสั้นทรงลานบินดีสีหน้าแสดงความเสียใจ ก้มหน้ายอมรับคำตำหนิ

ผู้พิพากษาพูดต่อไป “เธอสองคนทำตัวเหมือนสัตว์ป่า แต่โชคดียังไม่ได้ทำอันตรายเด็กสาวคนนั้น มิฉะนั้นฉันจะต้องเอาเธอสองคนเข้าคุกเสียสี่ปี...” ผู้พิพากษาหยุดไปนิดหนึ่ง ดวงตาคู่ที่อยู่ใต้คิ้วหนามองดูอเมริกา โบนาเชราหน้าเขียวนั้นอย่างมีเลศนัย แล้วหลบตามองดูรายงานความประพฤติปีกหนึ่งทีตรงหน้า ขมวดคิ้วและยกไหล่ราวกับว่ามันฝืนความปรารถนาจะทำอะไรตาม

ธรรมชาติของตน แล้วจึงพูดออกมาอีก

“แต่เนื่องจากเธอสองคนยังเยาว์วัย มีประวัติดีมาตลอด มาจากตระกูลดี และกฎหมายไม่ได้แสวงหาความแค้น ดังนั้น ศาลจึงพิพากษาลงโทษจำคุกเธอทั้งสองเป็นเวลาสามปีแต่ให้รอลงอาญาไว้ก่อน”

การที่เป็นคนไว้ทุกข์โดยอาชีพมาสี่สิบปีทำให้ความหมดหวัง และความชิงชังไม่แสดงออกมาบนใบหน้าของอเมริกัน โบนาเชรา ลูกสาวคนสวยของเขายังนอนอยู่ที่โรงพยาบาลเพราะขากรรไกรหักต้องเข้าเฝือก บัดนี้ไอ้อาณิมาเลสสองตัวจะเป็นอิสระละหรือ? ทั้งหมดนี้มันบัดขบสิ้นดีไฉน หน้อยพวกมันมีความสุขกันใหญ่ตอนนี้ ยิ้มกันใหญ่ไฉนตอนนี้

น้ำดีสีดาร์สมเปรี้ยวพุ่งขึ้นสู่ลำคอของโบนาเชราล้นทะลุ ฟันที่ขบกันแน่นออกมา เขาเอาผ้าเช็ดหน้าลินินสีขาวมาแตะที่ริมฝีปาก เขากำลังยืนอยู่อย่างนั้นเมื่อไอ้หนุ่มสองคนเดินอย่างเป็นอิสระตามทางเดินระหว่างม้านั่งมาอย่างมั่นใจ สายตาเยือกเย็นยิ้มแย้มไม่มองเขามากไปกว่าการเหลือบดู เขาปล่อยให้สองคนนี้ผ่านไปโดยไม่เอ่ยอะไรออกมา พลังกดผ้าเช็ดหน้ากับปากแน่นขึ้น

พ่อแม่ของไอ้อาณิมาเลสสองตัวนี้ตรงมาหามัน เป็นชายสองหญิงสองอายุวัยเดียวกันกับเขา แต่แต่งตัวเป็นอเมริกันมากกว่า สองคู่นี้เหลือบมองมาที่เขา ทำหน้าที่ล่าเหยื่อแต่ในดวงตานั้นมีแววแปลก มีแววชนะเหยื่อยืนยันออกมา

โบนาเซราคุมสติอารมณ์ไม่อยู่จึงเอนตัวไปยังทางเดินและตะโกนเสียงห้าวว่า “มึงจะต้องร้องให้เหมือนกับที่กูร้องให้มาแล้ว กูจะทำให้มึงต้องร้องให้เหมือนกับที่ลูกของมึงทำให้กูร้องให้” เขาเอาผ้าเช็ดหน้าซับที่ตา ทนายฝ่ายจำเลยรีบเข้ามาพาลูกความของตนเดินไปข้างหน้า เด็กหนุ่มทั้งสองที่เริ่มถอยมาราวกับจะคอยคุ้มกันพ่อแม่ของตน อัยการร่างใหญ่รีบมายืนขวางทางตรงที่โบนาเซรายืนอยู่ แต่ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้นหรอก

ตลอดเวลาที่อยู่อเมริกา มา อเมริโก โบนาเซราเชื่อในกฎหมายและระเบียบ และเขาก็เจริญมั่งคั่งขึ้น บัดนี้แม้ว่าสมองจะครอบคลุมไปด้วยความเกลียดชัง แม้ว่าการคิดอยากจะทำร้ายมาฆาโอสองคนนั้นจะเขย่าวงการทุกกะโหลกทุกชิ้นของเขายูโบนาเซราหันไปหาเมียของเขาที่ยังไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้นแล้วอธิบายว่า “พวกมันทำให้เราเป็นไอ้จิ้ง” เขาหยุดพูดแล้วก็ตัดสินใจไม่สนใจแล้วว่า จะหมดเงินหมดทองไปเท่าไร “เพื่อความยุติธรรมเราต้องคลานไปหาดอน คอร์เลโอเน”

ในห้องสวีตอันฉูดฉาดบาดตาของโรงแรมในลอสแอนเจลิสนั้น จอห์นนี่ ฟอนเทนกำลังเมาปลิ้นเหมือนสามีธรรมดาๆ ทั้งหลาย เขานอนเซงบนเก้าอี้ยาวสีแดง ดื่มเหล้าโดยตรงจากขวดที่ถืออยู่ แล้วล้างปากด้วยน้ำในถังใส่น้ำแข็ง ขณะนั้นเป็นเวลาตีสี่และเขานึกภาพเอาไว้ว่าจะฆ่าเมียใจทรามอย่างไรตอนที่หล่อนกลับมา ถ้าหล่อนกลับมาละ ดึกเกินไปที่จะโทรศัพท์ไปหาเมียคนแรก และ

ถามไถ่ถึงลูกๆ เขารู้สึกว่ามันจะบ้าไปหน่อยถ้าโทรศัพท์ถึงเพื่อนๆ ในเมื่ออาชีพของเขากำลังตกต่ำ พวกนี้เคยดีใจชอบใจที่เขาโทรศัพท์ไปหาตอนดีสิ แต่บัดนี้เขาทำให้พวกนั้นเบื่อหน่าย เขายืนยันๆ ให้ตัวเองขณะที่คิดว่าระหว่างที่กำลังโด่งดังนั้นความยุ่งยากลำบากของจอห์นนี่ ฟอนเทนทำให้ดาราสาวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบางคนในอเมริกาต้องหลงใหล

ดื่มเหล้าจากปากขวดก็พอดีได้ยื่นเมียไปประตูเข้ามา แต่เขาก็ดื่มเอาก็จนกระทั่งหล่อนเข้าม้ายืนอยู่ตรงหน้า สำหรับเขานั้นหล่อนสวยมาก ใบหน้าหวาน ดวงตาสีม่วงมีชีวิตจิตใจ ร่างบอบบาง แต่สัดส่วนงามที่สุด บนจอภาพยนตร์ความสวยของหล่อนขยายขึ้นทำให้มีวิญญานขึ้น หนุ่มๆ เป็นร้อยล้านคนทั่วโลกหลงรักใบหน้าของมาร์กอต แอชตันและยอมเสียเงินเพื่อดูใบหน้านั้นบนจอเงิน “หายไปไหนมาวะ?” จอห์นนี่ ฟอนเทนถาม

“ไปจะใครๆ มาซี้ะ” หล่อนตอบ

หล่อนคาดคะเนความเมาของเขาผิดไป เขากะระใจนข้ามโต๊ะมาคว้าคอกอยหล่อน แต่เมื่อเข้าไปใกล้ใบหน้าหวานและดวงตาสีม่วงน่ารักคู่นั้นความโกรธก็หายไป แล้วเขาก็กลายเป็นคนไม่เอาไหนอีก หล่อนพลาดไปที่ดินยี่มั่ว พอเห็นเขาจ้งหมัดหล่อนร้องลั่นว่า “จอห์นนี่อย่าต่อยหน้า ฉันกำลังแสดงหนังอยู่”

หล่อนกำลังหัวเราะ เขาต่อยเข้าที่ห้อง หล่อนพุดลงกับพื้น เขากะระใจทับ ได้กลิ่นลมหายใจหอมหวานขณะที่หล่อนกำลังสูดหายใจ เขาต่อยที่แขนและที่กล้ามเนื้อต้นขา นิ่มนวลสีน้ำตาล เขาทุบตีหล่อนเหมือนกับที่เคยต่อยกับเด็กๆ สมัยที่ยังเป็นวัยรุ่นจอม

แก่นอยู่ในเซลล์สคิตเซนของนิวยอร์ก การลงโทษอย่างนี้จะไม่ทำให้
พันหลุดหรือจุมกยุบ

แต่เขาไม่ได้ตอยหล่อแรงพอ เขาตอยแรงไม่ได้ หล่อนก็
เลยหัวเราะเยาะเอา หล่อนนอนแผ่หลายอยู่ที่พื้น เสื้อชุดดลกขึ้นมา
อยู่บนขาอ่อน หล่อนด่าพลางหัวเราะคิกๆ พลาง “มาซี ยัดใส่เลย
ยัดใส่เลยจ้อหนนี้ ชอบยังงี้ไม่ใช่หรือ”

จ้อหนนี้ ฟอนเทนลุกขึ้น เขาเกลียดอีนังคนทีนอนแผ่อยู่ที่
พื้นนั้นแต่ความสวยของหล่อนเป็นโลกายสิทธิ์ มารุกอตกลิ้งตัวหนี
แล้วกระโดดผิงเหมือนดาราเด่นรำขึ้นยืนเผชิญหน้ากับเขา หล่อน
เต้นระบำแบบเด็กๆ แล้วร้องเพลงว่า “จ้อหนนี้ไม่เคยทำร้ายฉัน
จ้อหนนี้ไม่เคยทำร้ายฉัน” แล้วหล่อนก็พูดด้วยน้ำเสียงเกือบเศร้า
ว่า “ไอ้เหี้ย ทำให้ชัดยอกไปหมด เหมือนกับเด็กๆ นี่จ้อหนนี้ คุณ
มันเป็นคนโรแมนติกแบบโง่ๆ แม้กระทั่งฝีมือบนเตียงยังเหมือน
เด็กๆ เลย คุณยังคิดว่าการฉกฉกนั้นมันเหมือนกับไอ้เพลงอุ๊อ๊
ซิมเซาของคุณ” หล่อนโคลงหัวแล้วพูดว่า “จ้อหนนี้ที่น่าสงสาร
ลาก่อนจ้อหนนี้” หล่อนเดินเข้าห้องนอนแล้วล็อกกุญแจ

จ้อหนนี้นั่งลงกับพื้นซบหน้ากับฝ่ามือ ความรู้สึกปวดร้าว
หมดหวังครอบคลุมความรู้สึกของเขา และแล้วความเข้มแข็งของ
คนเคยอยู่สลัมที่ช่วยให้เขายังมีชีวิตรอดอยู่กลางป่าสอลลิวู้ดทำให้
เขายกหูโทรศัพท์ขึ้นมาสั่งให้รถมารับเขาไปสนามบิน มีคนอยู่คน
หนึ่งที่สามารถช่วยเขาได้เขาจะกลับไปนิวยอร์ก เขาจะกลับไปหา
ชายคนที่มีอำนาจ มีสมองอย่างที่เขาดต้องการ และมีความรักที่เขา
ยังเชื่อมั่นไว้ใจคือคอร์เลโอเนผู้เป็นก๊อดฟาเธอร์ของเขาเอง

นาโซรีเนคนทำขนมปังทั้งอ้วนและกรอบเหมือนขนมปังอิตาลีเสียก่อนใหญ่ของเขา ร่างยังเปราะบางอยู่เลยกำลังเล่นงานเมียลูกสาวชื่อแคเธอรีน และผู้ช่วยของเขาที่ชื่อเอนโซ เอนโซเปลี่ยนเครื่องแต่งกายไปใส่ชุดเชลยศึกมีปลอกแขนติดตัวอักษรสีเขียว เขากล่าวว่าเหตุการณ์นี้จะทำให้เขากลับไปรายงานตัวที่เกาะกัฟเวอร์เนอร์เข้าไป เขาเป็นเชลยศึกชาวอิตาลีคนหนึ่งในจำนวนหลายพันคนที่มาทำงานในวงการธุรกิจของอเมริกาทุกวัน ดังนั้นจึงกลัวอยู่ตลอดเวลาว่าทัศนคติของเขาจะถูกยกเลิกไป สำหรับเขาแล้วเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นนี้เป็นเรื่องร้ายแรงมาก

นาโซรีเนถามอย่างดุดันว่า “เอ็งทำให้ครอบครัวข้าเสื่อมเสียเกียรติหรือเปล่า? เอ็งให้กล่องอะไรกับลูกสาวข้าไว้จดจำเอ็งหรือเปล่า เมื่อสงครามมันยุติแล้ว และเอ็งรู้ว่าอเมริกาจะเตะตูดเอ็งโด่งกลับไปหมู่บ้านที่มีแต่ข้าของเอ็งในซิซิลีโน?”

เอนโซเป็นเด็กหนุ่มร่างเตี้ยแข็งแรง ยกมือแตะอกซ้ายและพูดออกมาแทบจะร้องไห้ “ปาโดรเน ข้าสาบานต่อพระแม่พรหมจรรย์ได้ว่าข้าไม่เคยขี้อวดบนหลังคาท่าน ข้ารักลูกสาวของท่านด้วยความเคารพนับถือทุกอย่าง ข้าขอหลอนแต่งงานด้วยความนับถือ ข้ารู้ว่าข้าไม่มีสิทธิ แต่ถ้าพวกนั้นส่งข้ากลับอิตาลี ข้าก็ไม่มีวันได้กลับมาอเมริกา ข้าจะไม่มีวันได้แต่งงานกับแคเธอรีน”

ฟิลิเมนา เมียของนาโซรีเนพูดตรงจุด “เลิกพูดโง่บ้าๆ พวกนี้ที่เถื่อนๆ” หลอนพูดกับสามีร่างดู “แกก็รู้ว่าจะต้องทำอะไรนี่นา ให้เอนโซอยู่ที่นี้ให้ ไปหลบอยู่กับญาติเราที่ลอสแอนเจลิสก่อน”

แคเธอรีนกำลังร้องไห้ หลอนร่างท้วม เป็นคนเรียบง่าย และ

เริ่มมีหนวดขึ้นเป็นไรแล้ว หล่อนไม่มีวันจะได้สามีที่หล่อเท่าเอนโซ
ไม่มีวันได้พบกับผู้ชายคนไหนที่แต่ละต้องตัวหล่อนในทีลับตาด้วย
ความรักอย่างนี้ “ข้าจะไปอยู่ที่อิตาลี” หล่อนกริร้องใส่ผู้เป็นพ่อ
“ข้าจะหนีไปถ้าพ่อไม่เอาเอนโซไว้ที่อเมริกา”

นาโซรีในเหลือบมองดูลูกสาวอย่างมีเลศนัย มันช่าง “ร้อน
ฉ่ำ” จริงนะอีลูกสาวคนนี้ เขาเคยเห็นลูกสาวสะบัดกันอวบๆ เนียนๆ
ด้านหน้าของเอนโซตอนที่ไอนันเบียดแทรกไปด้านหลังหล่อนเพื่อ
เพนหมบ้งร้อนๆ จากเตาอบลงตะกร้า เดี่ยวไฮ้กัอนร้อนๆ ของมัน
จะเข้าไปอยู่ในเตาอบของอินี่หรือกะวะ ถ้ากูไม่ทำอะไรให้ถูกต้อง
นาโซรีเนคิดอย่างลามาก ต้องเอาตัวเอนโซไว้ที่อเมริกาและทำให้
มันเป็นประชาชนอเมริกัน และมีคนเดียวเท่านั้นที่สามารถจัดการ
เรื่องนี้ให้ได้ นั่นก็คือก๊อดฟาเธอร์ คอน คอร์เลโอเน

คนพวกนี้และอีกหลายคนที่ได้รับบัตรเชิญให้มางานแต่งงาน
ของมิสคอนสแตนเซีย คอร์เลโอเน ที่จะมีการฉลองกันในวันเสาร์
สุดท้ายของเดือนสิงหาคม ปี 1945 พ่อของเจ้าสาวคือคอน วิโต
คอร์เลโอเนไม่เคยลืมเพื่อนเก่าและเพื่อนบ้าน แม้ว่าตัวเองขณะนี้
จะมีบ้านช่องใหญ่โตที่ลองไอส์แลนด์ก็ตาม งานเลี้ยงจะมีขึ้นที่บ้าน
หลังนั้นและจะมีติดต่อกันทั้งวันไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันจะเป็นงานที่
สำคัญมากงานหนึ่ง สงครามกับญี่ปุ่นเพิ่งจะยุติลง ดังนั้น จึงไม่มี
ความกลัวแทนบรรดาลูกๆ ที่เป็นทหารว่าจะมีอะไรมาทำให้งาน
เลี้ยงฉลองนี้มัวช้าไป งานแต่งงานคืองานที่ผู้คนต้องการสำหรับ
แสดงออกซึ่งความสนุกสนานร่าเริงของตน

ดังนั้นในเช้าวันเสาร์นั้น เพื่อนๆ ของดอน คอร์เลโอเนจึงทยอยกันออกมาจากนิวยอร์กเพื่อให้เกียรติเขา พวกนี้ถือซองจดหมายสีครีมใส่เงินสดๆ มาให้เป็นของขวัญสำหรับเจ้าสาว ในแต่ละซองจะมีนามบัตรแจ้งชื่อผู้ให้และจำนวนเงินซึ่งแสดงความนับถือที่ผู้ให้มอบต่อกี๊อดฟาเธอร์ เป็นความนับถือที่ก๊อดฟาเธอร์ได้รับมาจริงๆ

ดอน วิโต คอร์เลโอเนเป็นผู้ที่ทุกคนมาขอความช่วยเหลือและไม่เคยผิดหวังกลับไป เขาไม่เคยให้สัญญาลมๆ แล้งๆ กับใคร ไม่เคยขอโทษโดยอ้างว่ามีอำนาจอื่นๆ ในโลกที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวเขาเอง ไม่จำเป็นหรือกว่าเขาจะต้องเป็นเพื่อนของผู้ที่มาหา ไม่สำคัญด้วยซ้ำไปว่าผู้ที่มาขอความช่วยเหลือจะไม่มีปัญญาตอบแทนบุญคุณได้ มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นที่จำเป็น นั่นก็คือตัวผู้มาหา ตัวผู้นั้นแหละต้องประกาศมิตรภาพ หลังจากนั้นไม่ว่าผู้นั้นจะยากจนหรือไร้อำนาจขนาดไหนก็ตาม ดอน คอร์เลโอเนจะรับความยุ่งยากของผู้คนใส่ใจตัวเองและจะไม่ยอมให้สิ่งใดมาขวางทางแก้ปัญหาให้แก่ความทุกข์ยากของผู้คน รางวัลตอบแทนที่ก๊อดฟาเธอร์ได้รับล่ะ? ก็มิตรภาพนั่นไง ก็คำนำหน้าน้ำว่า “ดอน” นั่นไง และบางครั้งก็ได้รับการทักทายว่าเป็น “ก๊อดฟาเธอร์” นั่นไง และบางครั้งก็แสดงความเคารพนับถือออกมาได้ในรูปของขวัญเล็กๆ น้อยๆ เช่น ไวน์ทำเอง สักกลลอน หรือดราเวลเลสใส่พริกที่ทำขึ้นเป็นพิเศษเพื่อตั้งโต๊ะในวันคริสต์มาสสักกระจาด เป็นที่เข้าใจกันเป็นเพียงมารยาทที่ดีที่จะประกาศว่าคนนั้นๆ เป็นหนี้เขาอยู่ และเขามีสิทธิที่จะเรียกหาผู้นั้นได้ตลอดเวลาให้มาชำระหนี้ด้วยการทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ ให้เขา

ในวันอันสำคัญนี้คือวันแต่งงานของลูกสาว ดอน วิโต คอร์เลโอเนยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูบ้านลองบีชเพื่อต้อนรับแขกที่มาร่วมงานซึ่งเขารู้จักทุกคน ใต้ใจทุกคน หลายคนเป็นหนี้ความโชคดีในชีวิตของตนนั้นกับดอนผู้นี้ ดังนั้นในโอกาสอย่างนี้จึงรู้สึกมีสิทธิเสรีที่จะเรียกขานเขาว่า “ก๊อดฟาเธอร์” แม้แต่คนที่ประกอบพิธีต่างๆ ในงานนี้ก็เป็เพื่อนของเขา บาร์เทนเดอร์ก็เป็นเพื่อนเก่าที่เอาเหล้าและใช้ฝีมือผสมเหล้าของตนมาเป็นของขวัญวันแต่งงานนี้ คนเสิร์ฟอาหารเครื่องดื่มก็เป็นเพื่อนของลูกชายของดอน คอร์เลโอเน อาหารที่ตั้งอยู่บนโต๊ะต่างๆ นั้น เมียของดอนและเพื่อนๆ เป็นคนทำ ส่วนเนื้อที่หนึ่งเอเคอร์ก็ได้รับการตกแต่งสวยงามโดยเพื่อนสาว ๆ ของเจ้าสาว

ดอน คอร์เลโอเนต้อนรับทุกคนทั้งที่เงิน ที่รวย ที่มีอำนาจวาสนา และที่ต่ำต้อย ด้วยการแสดงความรักออกมาเท่าๆ กัน ไม่มีลำเอียงให้กับใคร นั่นเป็นอุปนิสัยของเขา บรรดาแขกหรือที่มาต่างพากันชมว่าเขาหล่อเหลาในชุดทักซิโด ขนาดว่าคนที่ไม่รู้เรื่องดีอาจจะทักท้วงเอาว่าตัวดอนเองเป็นเจ้าบ่าวเสียละ

ที่ยืนอยู่กับเขาที่ประตูก็คือลูกชายสองคนในจำนวนสามคนของเขา คนโตมีชื่อว่าซานติโน แต่ใครๆ เรียกว่าซันนี ยกเว้นพ่อตัวเอง พวกเขาอิตาเลียนที่อาวุโสไม่ชอบหน้า แต่คนรุ่นหนุ่มกลับชื่นชมยกย่อง ซันนี คอร์เลโอเนเป็นคนร่างสูงสำหรับคนอเมริกันรุ่นแรกที่พ่อแม่เป็นอิตาเลียน คือสูงเกือบหกฟุต และผมดกหยิกยิ่งทำให้ดูสูงขึ้นไปอีก ใบหน้าเหมือนกับกามเทพ ลักษณะอื่นๆ ก็เรียบร้อย แต่ริมฝีปากรูปคันทรนาอย่างยั่วชวนและคางนูนนั้นดู

ทะลึ่งๆ ดี รูปร่างเขาแข็งแรงปานวัวกระทิง และเป็นที่รู้จักกันไปทั่วธรรมชาติได้กรุณาให้เขามาอย่างเหลือหลาย จนเมียของเขากลับเพียงสมรสเหมือนๆ กับผู้มีศรัทธาในศาสนาเคยกลัวเครื่องทรมานทีเดียว มีเสียงพูดกันว่าตอนที่เขาเป็นเด็กหนุ่มนั้นเขาไปเที่ยวชอง แม่น้ำบูตาอินที่ใจเด็ดผ่านสังเวียนมาซ้ำของยังต้องเรียกค่าตัวเพิ่มเป็นสองเท่าหลังจากได้ตรวจดูเครื่องมืออันมหิมาของเขาแล้ว

ทีมงานฉลองการแต่งงานนี้ สาวๆ บางคนก็ตะโกนผายปากกว้างลอบมองประเมินชั้นนี้อย่างเจิบๆ แต่ในวันพิเศษนี้สาว ๆ พวกนี้เสียเวลาเปล่า ถึงแม้ว่าเมียและลูกจะอยู่ในบริเวณงานด้วย ชั้นนี้ คอรัลเอนก็มีแผนแล้วสำหรับเพื่อนเจ้าสาวชื่อลูซี่ มานซีนี่ แม่สาวคนนี้นั่งอยู่ที่โต๊ะหนึ่ง แต่งชุดสีชมพูปักดอกไม้ไว้ที่ผมดำเป็นมันของหล่อน หล่อนได้เล่นสนุกสนานกับชั้นนี้ระหว่างการซ้อมพิธีแต่งงานเมื่ออาทิตย์ที่แล้วและบีบมือเขาที่แทนบูชาในเช้าวันนั้น หล่อนทำอะไรมากกว่านั้นไม่ได้

หล่อนไม่แค้นว่าเขาจะไม่ได้เป็นคนยิ่งใหญ่เหมือนที่พ่อของเขาเป็นอยู่ ชั้นนี้ คอรัลเอนมีพลัง มีความกล้า เขาใจกว้าง และใจของเขานั้นเป็นที่ยอมรับกันว่าใหญ่เหมือนๆ กับอวัยวะของเขา แต่เขาไม่มีความนอบน้อมก้อมตนเหมือนกับพ่อ เขามีอารมณ์ร้อนโมโหโวย และมักนำเขาไปสู่การตัดสินใจที่ผิดพลาด แม้ว่าเขาจะช่วยพ่อได้อย่างมากในเรื่องธุรกิจ หลายคนยังสงสัยอยู่ว่าเขาจะได้เป็นทายาทของพ่อหรือไม่

ลูกชายคนที่สองชื่อเฟรเดริโค เรียกสั้นๆ ว่าเฟรดหรือเฟรโด

เป็นลูกอย่างที่ชาวอิตาลีเห็นทั้งหลายสวดมนต์ภาวนาขอให้แก่นบุญทั้งหลายช่วยประทานมาให้ คือเป็นคนขยันขันแข็ง จงรักภักดี และพร้อมที่จะรับใช้ผู้เป็นพ่อเสมอ ยังอยู่กับพ่อแม่แม่อายุจะ 30 ปีแล้ว เขาเป็นคนร่างเตี้ยหนา รูปร่างไม่หล่อแต่ก็มีลักษณะห้าวของกามเทพอย่างทุกคนในครอบครัว ผมหยิกคลุมรอบใบหน้ากลมและริมฝีปากย้วยวนรูปคันศร แต่ในตัวเฟรดแล้วริมฝีปากนี้ไม่ได้ย้วยวนอารมณ์เลย มันกลับแกร่งทื่อเหมือนหินแกรนิต ถึงท่าทางจะบึกบึน เขาก็ยังเป็นเหมือนลูกแห่งของพ่อ ไม่เคยโต้แย้งกับพ่อ ไม่เคยทำให้พ่อต้องอึดอัดใจเพราะเรื่องยุ่งๆ กับผู้หญิง แม้จะดีพร้อมอย่างนี้ เขาก็ไม่มีพลังแม่เหล็ก พลังอย่างสัตว์ที่จำเป็นสำหรับคนที่จะเป็นหัวหน้าคน และเขาเองก็ไม่มีใครคิดว่าจะได้เป็นผู้รับช่วงธุรกิจของครอบครัวต่อจากพ่อ

ลูกชายคนที่สามคือ ไมเคิล คอร์เลโอเน ไม่ได้ยืนอยู่กับพ่อและพี่ชายทั้งสอง แต่ไปนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่งในมุมลับๆ ของสวน ถึงแม้จะอยู่หลบมุมอย่างนั้น เขาก็ไม่รอดจากความสนใจของมิตรสหายของครอบครัว

ไมเคิล คอร์เลโอเนเป็นลูกชายคนเล็กของดอน และเป็นลูกคนเดียวที่ปฏิเสธยอมรับการชี้นำของผู้เป็นพ่อ เขาไม่มีใบหน้าเหมือนกามเทพเช่นพี่น้องคนอื่นๆ ผมดำขลับของเขาเหยียดตรงแทนที่จะหยิกเป็นลอน ผิวของเขาสีน้ำตาลสดใส ซึ่งถ้าเป็นผิวของผู้หญิงแล้วเรียกได้ว่าเป็นผิวสวย รูปร่างหล่ออย่างเรียบๆ อันที่จริงดอนเคยวิตกถึงความเป็นชายของลูกคนนี้ แต่ความวิตกนี้หมดไปเมื่อไมเคิลอายุ 17 ปี

บัดนี้ลูกชายคนเล็กนั่งอยู่ที่โต๊ะในมุมไกลสุดของบริเวณสวน เป็นการประกาศแยกตัวจากพ่อและครอบครัว ช่างๆ เขานั้นคือ หญิงสาวอเมริกันที่ทุกคนเคยได้ยินชื่อแต่ไม่มีใครเคยเห็นตัวจริง จนกระทั่งวันนี้ แนนอนเขาได้แสดงคารวะอย่างถูกต้อง และได้แนะนำให้ใครๆ รู้จักในงานแต่งงานนี้ รวมทั้งครอบครัวเขาด้วย ทุกคนไม่ประทับใจในตัวหล่อน หล่อนร่างผอมไป บางไป ใบหน้าก็ ฉลาดเกินไปสำหรับคนเป็นผู้หญิง กิริยาท่าทางก็เสรีเกินไปสำหรับ สาวโสด ชื่อของหล่อนก็เหมือนกันมันฟังไม่เข้าหู หล่อนชื่อเคย์ อดัมส์ ถ้าหล่อนบอกพวกนี้ว่าตระกูลของหล่อนตั้งรกรากอยู่ใน อเมริกามา 200 ปีแล้ว และชื่อของหล่อนเป็นชื่อธรรมดาๆ เท่านั้น พวกนั้นจะต้องยักไหล่ให้

แขกทุกคนสังเกตเห็นว่าดอนไม่ได้สนใจเป็นพิเศษในตัว ลูกชายคนที่สามนี้เลย ไม่เคิลเคยเป็นคนโปรดของพ่อเมื่อก่อน สงคราม และมีทางได้เป็นทายาทดำเนินธุรกิจของครอบครัวต่อไป เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม เขามีพลังเจิบและสมองของพ่อทุกอย่าง มีสัญชาตญาณแต่กำเนิดในการกระทำในวิธีที่ใครๆ ก็ต้องนับถือ เขา แต่เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดขึ้น ไมเคิล คอร์เลโอเนก็ อาสาสมัครเป็นทหารหน่วยนาวิกโยธิน เขาขัดขืนคำสั่งของพ่อเมื่อ เขาทำเช่นนั้น

ดอน คอร์เลโอเนไม่ปรารถนา ไม่ตั้งใจจะให้ลูกชายคนเล็ก ถูกฆ่าตายในการรับใช้มหาอำนาจที่ตัวเขาเองไม่คุ้นเคย พวกนาย แพทย์ถูกติดสินบนมีการจัดการตกลงอย่างลับๆ มีการใช้จ่ายเงิน ทองไปมากมายเพื่อไม่ให้ลูกชายได้เป็นทหาร แต่ไมเคิลอายุ 21 ปี

แล้วและไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางความตั้งใจของเขาได้ เขาได้เป็นทหารและออกรบเหนือมหาสมุทรแปซิฟิก ได้รับยศเป็นร้อยเอก และได้เหรียญหลายเหรียญ ในปี 1944 รูปของเขาได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสาร *ไลฟ์* พร้อมกับภาพผลงานต่างๆ ของเขา เพื่อนคนหนึ่งเอานิตยสารนั้นให้ดอน คอร์เลโอเนดู (ซึ่งคนในครอบครัวไม่กล้าเอาให้ดู) และดอนก็คำรามในลำคออย่างหมิ่นๆ และพูดว่า “มันทำปาฏิหาริย์ให้คนแปลกหน้า”

เมื่อไมเคิล คอร์เลโอเนปลดประจำการเมื่อต้นปี 1945 เพื่อรับการรักษาอาการบาดเจ็บนั้น เขาไม่รู้ว่าพ่อเขาเป็นคนจัดการเรื่องนี้ให้ เขาอยู่กับบ้านสองสามสัปดาห์ และโดยไม่ได้ปรึกษาหารือกับใครก็ไปเข้าวิทยาลัยดาร์ตมัทธ (Dartmouth) ที่เมืองแฮนโนเวอร์ในรัฐนิวแฮมป์เชียร์ และออกไปจากบ้านของพ่อแล้วกลับมาร่วมงานแต่งงานน้องสาว และเพื่ออวดเจ้าสาวในอนาคตของเขาที่เป็นแม่สาวอเมริกันนี้ให้ทุกคนเห็น

ไมเคิล คอร์เลโอเนกำลังเล่าเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับแขกที่เด่นๆ บางคนในงานนี้ เขาเองชอบใจที่หล่อนเห็นว่าแขกพวกนี้น่าทึ่ง และเขาก็ติดใจเหมือนอย่างเคยในความสนใจจริงจังของหล่อนต่อสิ่งใหม่ๆ และแปลก ในที่สุดความสนใจของหล่อนก็ไปจับจ้องอยู่ที่คนกลุ่มเล็กๆ ยืนรอบถังไวน์ทำเอง คนกลุ่มนี้ก็มีอเมริกัน โบนาเชรา, นาโซรีเน, แอนโธนี คอปโปลา และลูคาบราซี เพราะความเฉลียวฉลาดในตัว หล่อนจึงรู้ว่าทั้งสี่คนนี้ดูเหมือนจะไม่มีความสุขนัก ไมเคิลยิ้ม อันธูตคาดบาดตา “ใช่ พวกนี้ไม่มีความสุขหรอก” เขาบอก “ทั้งสี่คนรอที่จะพบกับพ่อผม

เป็นการส่วนตัว มีเรื่องที่จะขอความช่วยเหลือจากพ่อ” มองเห็นได้ชัดว่าสายตาของคนทั้งสี่นี้มองตามร่างของดอนอยู่ตลอดเวลา

ขณะที่ดอนยืนพักหายใจแชกอยู่นั้น รถเก๋งเซฟโรเลตสีดำคันหนึ่งก็มาหยุดที่ปลายทางเดินมีหลังคา ชายสองคนที่เบาะหน้าดึงสมุดพกออกจากเสื้อนอกและจดหมายเลขทะเบียนรถยนต์ต่างๆ ที่จอดอยู่รอบๆ ทางเดินนั้น ชันนี่หันไปหาพ่อและพูดว่า “พวกในรถนั้นคงเป็นตำรวจ”

ดอน คอร์เลโอเนยกไหล่ “ข้าไม่ได้เป็นเจ้าของถนนนี้หว่า มันจะทำอะไรช่างหัวมัน”

ใบหน้าของชันนี่แดงเข้มด้วยความโกรธ “ไอ้เหี้ยพวกนั้นไม่รู้จักรถอะไรบ้างเลย” เขาเดินจากบันไดบ้านข้ามทางเดินนั้นไปยังที่รถสีดำคันนั้นจอดอยู่ เขายืนใบหน้าที่โกรธเกรี้ยวไปใกล้หน้าคนขับผู้ที่ไม่สะทกสะท้านแล้วเปิดกระเป๋าสตางค์ให้ดูบัตรประจำตัวสีเขียว ชันนี่ก้าวถอยหลังโดยไม่พูดอะไร เขากม่น้ำลายไปที่ประตูหลังของรถนั้นแล้วเดินหนี เขากาวนาให้คนขับเปิดประตูออกมาเล่นงานเขา แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อไปถึงบันไดก็รายงานพ่อว่า “พวกเอฟบีไอกำลังจดเลขทะเบียนรถทุกคัน เหี้ยริยา”

ดอน คอร์เลโอเนรู้ว่าพวกนี้เป็นใคร เพื่อนๆ ที่สนิทที่สุดของเขาได้รับคำแนะนำให้ทำงานแต่งงานนี้ด้วยรถที่ไม่ใช่ของตัวเอง และถึงแม้ว่าจะไม่เห็นด้วยกับการแสดงความโกรธอย่างโง่ๆ ของลูกชาย แต่การแสดงออกอย่างนั้นก็มิประโยชน์ เป็นการบอกให้ไอ้พวกเสือกกะโหลกรู้ว่าการมาของพวกมันไม่มีใครคาดคิดและไม่ได้เตรียมตัวต้อนรับมัน ดังนั้น ดอนเองจึงไม่โกรธ เขาเรียนรู้

มานานแล้วที่สังคมมีแต่การหมิ่นประมาทที่จะต้องทนจะต้องให้
สบายใจขึ้นที่รู้ว่าในโลกนี้ก็มีโอกาสเหมือนกัน คนที่ต่ำต้อยที่สุด
ถ้าคอยสืมหื้มตาไว้ละก็สามารถแก้แค้นเล่นงานคนที่มียอำนาจ
วาสนามากที่สุดได้ เพราะความรู้ันท์หักห้ามดอนไม่ให้สูญเสียความ
นอบน้อมถ่อมตนที่บรรดามิตรสหายของเขายกย่องชมเชยในตัวเขา

แต่บัดนี้ในสวนหลังบ้าน วงควอเต็ตเริ่มบรรเลงเพลง แหก
ทุกคนมากันหมดแล้ว ดอน คอร์เลโอเนสลัดเรื่องตำรวจนั้นออก
จากสมองแล้วเดินนำหน้าพาลูกชายสองคนไปทำงานเลี้ยง

ขณะนี้แม้แขกหลายร้อยคนในสวนใหญ่ บางคนก็เดินร่ำอยู่บน
ยกพื้นไม้ที่รายรอบด้วยดอกไม้ บางคนก็นั่งที่โต๊ะยาวซึ่งมีอาหาร
และเหยือกไวน์กองกันอยู่เต็ม คอนนี คอร์เลโอเนเจ้าสาวนั่งเด่น
อยู่ที่โต๊ะยกขึ้นสูงเป็นพิเศษคู่กับเจ้าบ่าว เพื่อนเจ้าสาว เด็กถือช่อ
ดอกไม้ และเด็กเดินนำ เป็นการจัดแบบอิตาเลียนโบราณ ไม่ใช่
อย่างที่เจ้าสาวชอบ แต่คอนนีต้องยอมจัดอย่างนี้เพื่อเอาใจพ่อ
เพราะหล่อนเองทำให้พ่อไม่พอใจมากอยู่แล้วที่เลือกเจ้าบ่าวคนนี้

คาร์โล รีสซี เจ้าบ่าว มีพ่อเป็นชาวเกาะซิซิลีและแม่เป็นคน
จากตอนเหนือของประเทศอิตาลี เขาเคยมีผมบลอนด์และตาสีฟ้า
เหมือนแม่ พ่อแม่ของเขาอยู่ที่รัฐเนวาดา คาร์โลหนีจากรัฐนั้นมา
ก็เพราะมีเรื่องยุ่งยากเล็กน้อยกับกฎหมาย ในนิวยอร์ก เขาได้พบ
กับชนนี คอร์เลโอเนและคอนนี แนนอน ดอน คอร์เลโอเนได้ส่ง
เพื่อนที่ไว้ใจได้ไปเนวาดา และเพื่อนพวกนี้ก็รายงานมาว่าเรื่องที่
คาร์โลยุ่งยากกับตำรวจนั้นเป็นเพียงเรื่องความไม่รอบคอบเรื่อง

ป็นของคนหนุ่มไม่ร้ายแรงอะไร ลบออกจากบันทึกของตำรวจได้ง่ายๆ จนเจ้าหนุ่มนี้จะมีแต่ประวัติที่สะอาดปราศจากความต่าง-
พร้อย พวกนี้กลับมาพร้อมกับรายละเอียดเกี่ยวกับการพนันอย่าง
ถูกต้องตามกฎหมายในเนวาดา ซึ่งทำให้ดอนสนใจอย่างยิ่งและ
ทำให้เขาคิดถึงมันตั้งแต่บัดนั้นมา ส่วนหนึ่งก็เพราะความยิ่งใหญ่
ของตน ดอนเลยได้ผลประโยชน์จากทุกสิ่งทุกอย่าง

ตอนนี้ คอร์เลโอเนไม่ใช่คนสวยทีเดียว หล่อนเป็นคนร่าง
บางและซีหุดหิด เมื่ออายุมากขึ้นมีทางกลายเป็นคนขี้ป่วนว้าย
อย่างแน่นอน แต่วันนี้เมื่ออยู่ในชุดเจ้าสาวสีขาวและเป็นสาวพรหม-
จารีที่กระตือรือร้น หล่อนก็เด่นสง่ามากจนเกือบจะเรียกว่าสวยได้
ที่ได้ไต่ข้อมือของหล่อนวางอยู่ที่กล้ามเนื้อต้นขาของเจ้าบ่าว ปาก
รูปคันศรรักกามเทพหอยืนส่งจูบให้เขา

หล่อนคิดว่าเขาหล่อเหลาเหลือเกิน คาร์โล รีสซีทำงานกลาง
แจ้งในทะเลทรายมาตั้งแต่ยังเด็กๆ งานกรรมกรหนักๆ บัดนี้เขา
มีหน้าแขนที่ใหญ่และโหล่เขาแน่นตึงเสื้อทักซิโด เขาเดินเป็นสง่า
อยู่กลางสายตาของเจ้าสาวแล้วก็รินไวน์ให้หล่อนอีก เขาอ่อนหวาน
กับหล่อนเป็นพิเศษราวกับว่าทั้งคู่กำลังแสดงละคร แต่สายตาของ
เขาคอยมองที่กระเป๋าไหมของเจ้าสาวที่สะพายอยู่ที่ไหล่ขวาและ
เต็มไปด้วยซองเงิน ได้กี่ดอลลาร์แล้วนี่? หนึ่งหมื่น? สองหมื่น?
คาร์โล รีสซียิ้ม เฟิงเริ่มต้นเท่านั้นเอง อย่างไรก็ตามเขาก็ได้แต่ง-
งานกับครอบครัวของเจ้าครอบครัวหนึ่งละ พวกนี้จะต้องดูแลเขา

ในบรรดาแขกต่างๆ นั้น ชายหนุ่มท่าทางเจ้าชู้ก็แฉกคนหนึ่ง
ที่หิวคล้ายฟังพอนก็กำลังจับตามองกระเป๋าไหมใบนั้นเหมือนกัน

เพราะนิสัยประจำตัวแท้ๆ เปาลี กัดโตถึงคิดว่าจะแย่งเอากระเป๋าจูเงินไปนั้นได้อย่างไร ความคิดนี้ทำให้เขาสนุก แต่เขารู้ว่ามันเป็นเพียงความฝันเหมือนกับที่เด็กๆ ฝันว่าจะเอาเป็นเด็กเล่นยิงรถถังจริงๆ ให้หายผล็อง เขามองคูบีเตอร์ เคลเมนซา หัวหน้าวัยกลางคนร่างอ้วนกำลังเหวี่ยงสาว ๆ รอบเวทีเต้นรำในเพลง *ตารานเตลา* เคลเมนซาร่างสูงชะลูดตัวใหญ่มาก เต้นรำด้วยความชำนาญ ท้องแข็งๆ ของเขาชนกับอกของสาว ๆ อย่างยั่วระอากจนคนดูปรบมือกันเกรียว พวกสาวสูงอายุหน่อยคว่ำแขนเข้ามาให้เป็นคู่เต้นบรรดาหนุ่ม ๆ ออกจากเวทีไปหมด แล้วพากันปรบมือตามจังหวะเพลงบรรเลงจากแมนโดลิน เมื่อเคลเมนซาล้มหมดแรงลงที่เก้าอี้ เปาลีกัดโตก็เอาไวน์ดำเย็นเย็นแก้วหนึ่งมาให้ พร้อมกับใช้ผ้าเช็ดหน้าใหม่เช็ดเหงื่อที่คิ้วของหัวหน้า เคลเมนซาหายใจแรงเหมือนวาฬขณะที่ดำไวน์ แทนที่จะชอบใจเปาลี เขากลับพูดหัวน ๆ ว่าอย่าเลือกเป็นกรรมการตัดสินการเต้นรำเลยวะ ไปทำงานได้ เดินไปรอบๆ แตรๆ นี่และตรวจตราดูว่าทุกอย่างเรียบร้อยไหม” เปาลีหายไปในหมู่คน

วงดนตรีหยุดพักดื่มน้ำ ชายหนุ่มคนที่ชื่อนีโน วาเลนตีคิดว่าเอาแมนโดลินขึ้นมา ยกเท้าซ้ายวางบนเก้าอี้แล้วเริ่มร้องเพลงรัก ซิซิลเลียน ใบหน้าของนีโน วาเลนตีหล่อแม้ว่าจะบวมเพราะกินเหล้ามากและเมาหน่อยๆ ตากลอกกลิ้งไป-มาขณะที่ลิ้นละเลียดเนื้อ-เพลงที่ทะลึ่งออกมา พวกผู้หญิงกรีดกรีดใจ และพวกผู้ชายตะโกนร้องคำสุดท้ายของเพลงแต่ละท่อนพร้อมๆ กับคนร้อง

ดอน คอร์เลโอเนที่ขึ้นชื่อว่าไม่ชอบเรื่องทะเลสิ่งสัปดนเป็น

อย่างยิ่งแม้ว่าเมียของเขาจะกรีดร้องชอบใจเหมือนกับคนอื่นๆ อยู่
รับหลบเข้าไปในบ้าน เห็นอย่างนี้แล้ว ชันนี่ คอร์เลโอเนก็เดินตรง
ไปที่โต๊ะเจ้าสาวแล้วนั่งลงข้างๆ ลูซี มานชีนีเพื่อนเจ้าสาว ทั้งสอง
ปลอดภัยแล้ว เมียของเขาอยู่ในครัวกำลังจัดการเรื่องการเสิร์ฟเค้ก
แต่งงานแก่บรรดาแขกเหรื่อ ชันนี่กระซิบคำสองคำใส่หูหญิงสาว
แล้วหล่อนก็ลุกขึ้น ชันนี่รออยู่สองสามนาทีจึงลุกเดินตามไปหยุด
คุยกับแขกคนนั้นคนนี้ขณะเดินฝ่ากลุ่มต่างๆ ไป

สายตาทุกคู่มองตามเขาไป เพื่อนเจ้าสาวที่เป็นอเมริกัน
จำเพาะการเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยมาสามปี เป็นสาวสวยที่มี
“ชื่อ” แล้วระหว่างการซ่อมพิธีแต่งงาน หล่อนได้ “จิบ” ชันนี่ คอร์-
เลโอเนด้วยการเข้าเหยยที่เล่นที่จริงเท่าที่พอจะทำได้ไม่นานเกลียด
เพราะว่าเขาเป็นเพื่อนเจ้าบ่าว ขณะนี้ลูซี มานชีนีถลอกจากโพรง
สีชมพูให้พ้นพื้นดินขณะที่เดินเข้าไปในบ้าน ยิ้มแยมด้วยท่าทาง
ไร้เดียงสาอันจอมปลอมแล้ววิ่งขึ้นบันไดไปยังห้องน้ำอยู่ในนั้นสักครู่
ใหญ่ๆ เมื่อโผล่ออกมาก็เห็นชันนี่ คอร์เลโอเนยืนอยู่ที่ปลายบันได
ข้างบนกำลังก้มก้มมือเรียกหล่อนอยู่

จากด้านหลังหน้าต่างที่เปิดอยู่ภายใน “ห้องทำงาน” ของ
ดอนคอร์เลโอเน ซึ่งเป็นห้องตรงหัวมุมยกพื้นขึ้นสูงเล็กน้อยนั้น
โอมัส เฮเจนมองดูงานเลี้ยงวันแต่งงานในสวนข้างล่าง ผ่นๆ ต่างๆ
ที่ข้างหลังของเขานั้นเต็มไปด้วยหนังสือกฎหมาย เฮเจนเป็นทนาย-
ความของดอนและรักษาการในหน้าที่ *คอนซิลโยรี* หรือที่ปรึกษา
ซึ่งเท่ากับว่าเขาดำรงตำแหน่งที่สำคัญที่สุดรองจากดอนในธุรกิจ
ของครอบครัว เขาและดอนแก้ปัญหาต่างๆ ในห้องนี้ และเมื่อเห็น

ก๊อดฟาเธอร์ออกจากงานเลี้ยงตรงเข้ามาในตัวบ้านเขาก็รู้ได้ทันทีว่าจะมีงานแต่งงานหรือไม่ก็ตาม วันนี้ต้องมีการทำงานกันเล็กน้อยดอนจะมาหาเขา แล้วเขาเจาก็เห็นชั้นนี้ คอรัลเอนเอนกระซิบที่ข้างหูของลูซี่ มานี่นี่ และเห็นคุณเอนเล่นละครอะไรนิดหน่อยขณะที่ชั้นนี้ตามหล่อนเข้าไปในบ้าน เขาเจหน้าบูดเบี้ยวถกเถียงตัวเองอยู่ในใจว่าจะรายงานให้ดอนรู้ดีหรือไม่ แล้วก็ตัดสินใจไม่รายงาน เขาเดินกลับไปโต๊ะทำงานหยิบรายชื่อคนที่ได้รับอนุญาตให้เข้าพบกับดอนเป็นการส่วนตัวได้ เมื่อดอนเข้าห้องมา เขาก็ส่งรายชื่อ นั้นให้ ดอน คอรัลเอนเอนพยักหน้าและพูดว่า “ให้โบนาเชราเข้ามาเป็นคนสุดท้าย”

เขาเจใช้ประตูแบบฝรั่งเศสและลงไปยังบริเวณสวนตรงที่ผู้ที่ยากพบกับดอนยืนร่ายรอบถึงไว้อยู่ เขาก็มือไปที่นาโซรีเน คนทำขนมปังร่างดู

ดอน คอรัลเอนเอนหักทลายคนทำขนมปังด้วยการกอด ทั้งสองเคยเป็นเพื่อนเล่นกันที่อิตาลีและเติบโตเป็นเพื่อนกันมา ทุกวันอีสเตอร์ พายใส่เนยและจุ่มข้าวสาลีสดๆ ร้อนๆ จากเตาอบเปลือกสีเหลืองเหมือนทองและใหญ่กลมเท่าล้อรถบรรทุกจะถูกส่งมายังบ้านของดอน คอรัลเอนเอน ในวันคริสต์มาส ในวันเกิดของคนในครอบครัว ขนมที่มีครีมหนาจะมาถึงเป็นการแสดงความนับถือจากนาโซรีเน ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา ไม่ว่าฐานะจะยากดีมีจนอย่างไร นาโซรีเนก็ยินดีจ่ายเงินให้กับสหภาพคนทำขนมปังที่ก่อตั้งโดยตนเอง ในสมัยแรกๆ เขาไม่เคยขอความช่วยเหลืออะไรเป็นการตอบแทนเลย เว้นแต่การขอซื้อบัตรชื้อน้ำตาล

ตลาดมีระหว่างสงครามเท่านั้น บัดนี้ถึงเวลาที่ชายร่างอ้วนผู้นี้จะเรียกร้องสิทธิในฐานะเป็นเพื่อนผู้จงรักภักดี และดอนก็ยินดีที่จะให้ตามที่เขาขอมา

เขาส่งชิการ์ดีโนปีลีมวนหนึ่งและเหล้าสเตรกาแก้วหนึ่งให้พร้อมกับเอามือวางที่ขาของนาโซรีเนเป็นการกระหยิ่มกระยอให้เพื่อนผู้นี้ มีอะไรก็ว่าไป นั่นเป็นเครื่องหมายของความใจดีของดอน เขารู้จากประสบการณ์อันคมเขี้ยวว่ามันต้องกล้าหาญหนในการขอร้องเพื่อนมนุษย์ด้วยกันสักครั้ง

คนทำขนมปังเล่าเรื่องลูกสาวของตนกับเอนโซ ว่าเอนโซเป็นเด็กหนุ่มที่ติดจากซิซิลี ถูกทหารอเมริกันจับได้แล้วส่งมาเป็นเชลยศึกอยู่ที่อเมริกา ได้รับทุนสนับสนุนให้ช่วยการสงครามของเรา ความรักที่บริสุทธิ์และมีเกียรติเกิดขึ้นระหว่างเอนโซผู้ซื่อสัตย์กับแคเธอรีนลูกสาวของเขา แต่บัดนี้สงครามยุติลงแล้ว ไอ้หนุ่มคนนี้ก็จำเป็นต้องถูกส่งกลับไปอิตาลีและลูกสาวของนาโซรีเนจะต้องตายไปเพราะอกหัก มีเพียงก๊อดฟาเธอร์คอร์เลโอเนเท่านั้นที่จะช่วยหนุ่มสาวคู่นี้ได้ ดอนเป็นความหวังสุดท้ายของสองคนนี้

ดอนเดินคู่กับนาโซรีเนไปมาในห้อง มือเขาวางที่ไหล่ของคนทำขนมปังหัวพยักแสดงว่าเข้าใจปัญหาและช่วยให้เพื่อนผู้นี้เล่าเรื่องต่อไปเมื่อเพื่อนเล่าจบ ดอนยิ้มให้และบอกว่า “แหม ไอ้เพื่อนยาก เลิกเป็นทุกข์เป็นร้อนได้แล้ว” เขาอธิบายให้ฟังว่าจะต้องทำอะไรบ้าง ผู้แทนราษฎรของเขานั้นจะต้องได้รับคำร้องเรียนแล้วเสนอร่างรัฐบัญญัติพิเศษที่จะอนุญาตให้เอนโซได้เป็นพลเมืองชาวอเมริกัน ร่างรัฐบัญญัตินี้จะต้องผ่านสภาผู้แทนฯ แน่ๆ เป็น

เอกสิทธิ์ที่ไ้พวกบ้านนั้นยอมให้แก่กันและกัน ดอน คอร์เลโอเนอธิบายว่านี่จะต้องเสียค่าใช้จ่าย คงจะราวๆ สองพันดอลลาร์ ในตอนนี้เขา ดอน คอร์เลโอเนรับประกันว่าต้องเรียบริ้อยและจะรับเงินค่าใช้จ่ายนั้นไว้ เพื่อนเห็นด้วยไหม?

คนทำขนมปังพยักหน้าใหญ่ เขาไม่คิดว่าใครจะช่วยเหลืออย่างมากขนาดนี้ให้ฟรีๆ เป็นที่รู้ๆ กันอยู่ การออกรัฐบัญญัติใหม่ๆ สักฉบับไม่ใช่ของถูกๆ นาโซรีเนเกือบร้องไห้ด้วยความรู้สึกขอบคุณ ดอน คอร์เลโอเนเดินไปที่ประตูพร้อมกับยืนยันว่าจะส่งคนไปหาเพื่อเตรียมรายละเอียดต่างๆ เพื่อจัดทำเอกสารทั้งหมด คนทำขนมปังกอดเขาครั้งหนึ่งก่อนจะหายเข้าไปในบริเวณสวน

เฮเจนยัมให้ดอน “เป็นการลงทุนที่ดีสำหรับนาโซรีเน ได้ลูกเขยและลูกมือที่จะอยู่ด้วยตลอดชีวิตในร้านทำขนมปังนั้นเพียงเงินลงทุนแค่ 2,000 ดอลลาร์” เขาหยุดนิดหนึ่ง “จะให้ใครทำดีสะครับงานนี้?”

ดอน คอร์เลโอเนทำหน้านิ่งใช้ความคิด “อย่าให้ไป/ซานของเรา ทำให้พวกยิวในเขตอื่นทำ ให้เปลี่ยนที่อยู่ใหม่ ข้าว่าคงมีเรื่องอย่างนี้หลายเรื่องในเมื่อสงครามยุติแล้ว เราควรจะหาคนเพิ่มที่วอชิงตันที่สามารถจัดการธุระให้เราได้โดยไม่เพิ่มราคาค่างวด” เฮเจนจดลงในสมุดบันทึก “อย่าให้ ส.ส. ลูเตโคทานะ ลองให้ฟิสเซอร์ทำดีกว่า”

คนต่อไปที่เฮเจนนำเข้ามามีเรื่องง่ายๆ เขาชื่อแอนโธนิ คอปโปลา เป็นลูกชายของคนที่ดินดอน คอร์เลโอเนเคยทำงานด้วย

ที่โรงงานรถไฟสมัยที่ยังหนุ่ม คอปโปลาต้องการเงินห้าร้อยดอลลาร์มาเปิดร้านพิซซา คือจะเอาไปวางมัดจำค่าตกแต่งร้านและค่าเตาอบพิเศษ แต่เขาไม่มีเครดิต ดอนลัวงกระเป๋าเอาธนบัตรม้วนหนึ่งออกมาก็ไม่ถึงห้าร้อยดอลลาร์ เขาทำหน้าแบ่แล้วพูดกับทอม เฮเจนว่า “ไหนยืมสักร้อยนิงซี จะใช้คืนให้วันจันทร์ตอนที่ไปแบงก์” แอนโรนิตัดคำกันว่าสี่ร้อยดอลลาร์ก็พอแล้ว แต่ดอน คอร์เลโอเนตบไหล่พร้อมกับพูดเป็นเชิงขบขันขบโพยว่า “ไอ้การแต่งงานนี้ทำให้ข้าเหลือเงินสดนิดหน่อย” เขารับเงินที่เฮเจนยื่นมาให้แล้วเอารวมกับเงินของเขาส่งต่อให้แอนโรนิต คอปโปลา

เฮเจนมองดูด้วยความชื่นชมอยู่เงียบๆ ดอนมักจะสอนว่าเมื่อจะใจกว้างก็ต้องแสดงความใจกว้างนั้นออกมาว่าเป็นความใจกว้างส่วนตัว เป็นการแสดงให้แอนโรนิต คอปโปลาเห็นว่าคนอย่างตนเองต้องยืมเงินคนอื่นมาให้เขา ยืม ไม่ใช่ว่าคอปโปลาไม่รู้ว่าเป็นเศรษฐี แต่มันมีเศรษฐีด้วยกันที่ยอมลำบากเพื่อช่วยเหลือเพื่อนที่ทุกข์ยากอย่างนี้?

ดอนเงยหน้าขึ้นเป็นเชิงถาม เฮเจนจึงพูดว่า “ไม่มีชื่ออยู่ในรายนั่น แต่ลูคา บราซีต้องการพบท่าน รู้ว่าจะทำเปิดเผยไม่ได้ แต่ก็ต้องการจะแสดงความยินดีกับท่านด้วยตัวเอง”

เป็นครั้งแรกที่ดูเหมือนว่าดอนจะไม่พอใจ คำตอบนั้นอ้อมค้อม “จำเป็นด้วยรี?” เขาถาม

เฮเจนยกไหล่ “ก็เข้าใจเขาดีกว่าข้าอยู่แล้วนี่ แต่เขาดีใจมากนะที่เชิญเขามางานแต่ง เขาไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น ข้าคิดว่าเขาคงต้องการแสดงความขอบคุณ”

ดอน คอร์เลโอเนพยักหน้าและทำมือบอกว่าให้ฟาลูคา
บราซีมาพบได้

ที่ในสวนนั้นเคย์ อัดัมส์สนใจในความโกรธเกรี้ยวที่ประทับ
อยู่บนใบหน้าของลูคา บราซี จึงถามว่าเขาเป็นใคร ไม่เคลียเคย์
มางานแต่งงานนี้เพื่อให้หล่อนค่อยๆ ซึมซาบความจริงต่างๆ เกี่ยวกับ
พ่อของเขา จะได้ไม่ตกอกตกใจเมื่อรู้ความจริงทั้งหมด แต่เท่า
ที่ผ่านมาถึงขณะนี้หล่อนคิดเพียงว่าดอนเป็นนักธุรกิจที่ไม่ค่อย
รักษารจรรยาบรรณ ไม่เคลียดัดสันใจเล่าความจริงบางส่วนอย่าง
อ้อมค้อม เขาอธิบายว่าลูคา บราซีเป็นผู้ที่มีคนกลัวมากที่สุดคน
หนึ่งในวงการแก๊งใต้ดินซีกตะวันออกของประเทศ ว่ากันว่าลูคา
บราซีมีพรสวรรค์อันยิ่งใหญ่ สามารถทำการฆาตกรรมด้วยตัวคน
เดียวโดยไม่ต้องมีใครร่วมด้วย ซึ่งทำให้กฎหมายหาหลักฐานมัด
ตัวเขาแทบไม่ได้เลย ไม่เคลียทำหน้าเบ้แล้วพูดว่า “ผมไม่รู้ว่ไอ้ที่ว่
นี้เป็นความจริงหรือไม่ ผมรู้แต่ว่าเขาเป็นเพื่อนของพ่อ”

เป็นครั้งแรกที่เคย์ อัดัมส์เริ่มจะเข้าใจอะไรๆ หล่อนถาม
อย่างไม่เชื่อว่า “คุณไม่ได้บอกไ้บ้ะว่าคนอย่างนั้นนะทำงานให้
พ่อของคุณ?”

ช่วงหัวมัน เขาคิด เขาจึงพูดออกมาว่า “เกือบสิบห้าปีมาแล้ว
บางคนก็ต้องการจะแย่งกิจการการสังนํ้ามันมะกอกเข้าของพ่อผม
ไปครอง จึงพยายามฆ่าพ่อผมและเกือบทำสำเร็จด้วย ลูคา บราซี
เลยตามล่าพวกนั้น ว่ากันว่าเขาฆ่าคนหกคนในเวลาสองสัปดาห์
เป็นการยุติสงครามนํ้ามันมะกอก” เขายื้มราวกับว่ามันเป็นเรื่อง
ตลก

เคย์สะท้าน “หมายความว่าพ่อคุณโดนพวกแก๊งสเตอร์ยิงเอาหรือ?”

“นั่นมันสิบห้าปีมาแล้ว” ไมเคิลบอก “ตั้งแต่นั้นมาทุกอย่างก็สงบเรียบร้อย” เขากล่าวว่าตัวเองจะพูดอะไรมากไป

“คุณพยายามทำให้ฉันกลัว” เคย์ว่า “ไม่ต้องการให้ฉันแต่งงานด้วย” หล่อนยิ้มให้เขาแล้วกระทุ้งข้อศอกเข้าซี่ข้างของเขา “แหลมฉลาดมากนะ”

ไมเคิลยิ้มตอบ “ผมต้องการให้คุณไปคิดเรื่องนี้” เขابอก

“เขาฆ่าคนหกคนจริงๆ หรือคะ?” เคย์ถาม

“ก็หนังสือพิมพ์เขาว่าอย่างนั้น” ไมเคิลตอบ “ไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่าจริงหรือไม่จริง แต่ก็มีเรื่องอื่นๆ เกี่ยวกับลูคา บราซีที่ไม่มีใครเคยเล่า มันคงร้ายกาจมากขนาดว่าผมเองยังไม่พูดถึงมันเลย ทอมเฮเจนรู้เรื่องแต่ก็ไม่กล้าเล่าให้ผมฟัง ครั้งหนึ่งผมเคยแห่ยาว่าเมื่อไรข้าถึงจะโตพอที่จะฟังเรื่องราวนั้นเกี่ยวกับลูคา? ทอมตอบว่าเมื่อเอ็งอายุครบร้อยปีนั่นแหละ...” ไมเคิลจิบไวน์ “มันคงต้องมีอะไรแน่ๆ คงแสดงให้เห็นว่าลูคาเป็นคนยังไง”

ลูคา บราซีเป็นคนที่สามารถทำให้ไอ้พวกปีศาจในรกเองต้องตกใจกลัว เขาเป็นคนที่ร่างเตี้ยบ๊อม หัวกะโหลกใหญ่ การปรากฏตัวของเขาเป็นการบอกสัญญาณอันตราย ใบหน้าของเขามีแต่ความโกรธเกรี้ยว ดวงตาสีน้ำตาลแต่ไม่มีแววความอบอุ่นของสีน้ำตาลเลย เป็นสีแทนด้านๆ มากกว่า ปากก็ไม่ได้ร้ายหากแต่ไม่มีชีวิต คือริมฝีปากบาง ด้านและมีสีเหมือนเนื้อลูกวัว

ชื่อเสียงความเหี้ยมเกรียมของบราซีนั่นน่าทึ่งมาก และ

ความทุ่มเทเสียสละที่เขามีต่อดอน คอร์เลโอเนนั้นเป็นที่เล้าลือ ตัวเขาเองเป็นเสาใหญ่เสาหนึ่งที่ค้ำจุนโครงสร้างอำนาจของดอน คนอย่างเขานั้นหายากจริงๆ

ลูคา บราซีไม่กลัวตำรวจ ไม่กลัวสังคม ไม่กลัวนรก ไม่กลัวหรือรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่เขาได้รับเลือก ได้รับการ เพ็นหา มาให้กลัวและรักดอน คอร์เลโอเน เมื่อถูกนำตัวเข้ามาหาดอน บราซีก็ตัวตรงด้วยความเคารพนับถือ เขาตะกุกตะกักแสดงความเป็นดีและหวังว่าหลานคนแรกจะเป็นผู้ชาย แล้วเขาก็ยื่นซองจดหมายที่ใส่เงินเป็นของขวัญสำหรับคู่สมรสนั้นให้กับดอน

นั่นคือสิ่งที่บราซีต้องการทำ เขเจเนสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวดอน คอร์เลโอเน ดอนต้อนรับบราซีเหมือนกับพระราชาดอนรับข้าบริวารที่ทำงานอันยิ่งใหญ่ให้ ไม่เคยแสดงความสนิทสนมมีแต่ให้ความนับถือ ทุกท่าทาง ทุกคำพูดที่ดอน คอร์เลโอเนแสดงออกมาให้เห็นชัดต่อลูคา บราซีว่า ลูคาเป็นคนมีค่า เขาไม่แสดงความแปลกใจอะไรออกมาแม้แต่ชนิดที่เห็นของขวัญส่งมอบให้กับมือเขา เขาเข้าใจ

เงินที่อยู่ในซองนั้นต้องมากกว่าที่คนอื่น ๆ ให้อย่างแน่นอน บราซีใช้เวลาหลายชั่วโมงตัดสินใจว่าจะให้เงินของขวัญเท่าไร โดยคิดเปรียบเทียบกับจำนวนเงินที่แขกคนอื่น ๆ จะให้ เขาต้องการเป็นคนใจกว้างที่สุด เพื่อแสดงว่าเขามีความนับถือมากที่สุด และนี่คือเหตุผลที่เขาต้องมอบของขวัญนี้ให้กับมือของดอนด้วยตัวเอง เป็นสิ่งที่ดอนมองข้ามไปตอนที่กล่าวคำขอบใจอย่างเพราะพริ้ง เขเจเนเห็นใบหน้าของลูคา บราซีสูญเสียความโกรธเกรี้ยวไป แล้ว

กลับมีความภูมิใจและยินดีปรากฏอยู่แทน บราซีจับมือของคน
ก่อนที่จะออกจากประตูที่เฮเจนดึงเปิดไว้ให้ เฮเจนยิ้มอย่างเป็น
มิตรให้บราซีผู้ที่รับทราบด้วยการเหยียดริมฝีปากด้านสีเนื้อลูกวัว
เป็นเส้นตรงออกไปอย่างสุภาพ

เมื่อประตูปิด ดอน คอร์เลโอเนก็ถอนหายใจเบาๆ อย่าง
โล่งอก บราซีเป็นคนเดียวในโลกที่ทำให้เขาหงุดหงิดได้ ชายคน
นี้เป็นเสมือนพลังธรรมชาติพลังหนึ่งที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุม
และจะต้องดูแลเขาด้วยความระมัดระวังเหมือนเล่นกับดินระเบิด
ดอนยักษ์ใหญ่ แม้แต่ดินระเบิดก็อาจจะทำให้ระเบิดได้โดยไม่เป็น
อันตรายถ้าจำเป็นขึ้นมา เขามองเป็นเชิงถามไปที่เฮเจน “เหลือ
โบนาสะราคนเดียวใช่ไหม?”

เฮเจนพยักหน้า ดอนขมวดคิ่วใช้ความคิดแล้วพูดว่า “ก่อน
ที่จะพาเขาเข้ามาไปตามชั้นนี้มาก่อน มันควรจะเรียนรู้อะไร
บางอย่าง”

เฮเจนออกไปตามหาชั้นนี้ คอร์เลโอเนอย่างกังวลที่บริเวณ
สวน เขาบอกโบนาสะราที่คอยอยู่ให้อดทนหน่อยแล้วก็ออกไปหา
ชั้นนี้และเพื่อนสาว

“เห็นชั้นนี้ไหม” เขาถาม

ไม่เคลสั่นหัว

ริย่า เฮเจนคิด ถ้าชั้นนี้กำลังจะเพื่อนเจ้าสาวอยู่ละก็เดี๋ยวก
ยุ่งกันใหญ่ เมียของเขา ครอบครัวของหล่อน มันก็ฉิบหายกัน เขา
รีบไปยังทางเข้าที่เขาเห็นชั้นนี้หายเข้าไปเกือบครึ่งชั่วโมงมาแล้ว

เมื่อเห็นเฮเจนเดินเข้าบ้าน เคย์ อดัมส์จึงถามไม่เคลส คอร์-

เลโอเนว่า “เขาเป็นใคร? คุณแนะนำว่าเป็นพี่ชาย แต่ชื่อเขาไม่เหมือนและหน้าตาไม่ใช่คนอิตาเลียนด้วย”

“ทอมอยู่กับเรามาตั้งแต่อายุสิบสอง” ไมเคิลบอก “พ่อแม่ตายไปก็เลยร่อนเร่ไปตามถนนหนทาง ตาก็เป็นโรคร้ายแรง ชันนิพามาที่นี่ในคืนวันหนึ่ง แล้วก็เลยอยู่มาเรื่อยไม่มีที่จะไป อยู่กับเรามาจนกระทั่งแต่งงาน”

เคย์ อัดมส์รู้สึกตื่นเต้น “เรื่องโรแมนติกจริงๆ” หล่อนว่า “พ่อคุณนี่ต้องเป็นคนใจดีมากที่รับเลี้ยงดูคนอื่น ๆ อย่างนั้นทั้งๆ ที่มีลูกอยู่หลายคนแล้ว”

ไมเคิลไม่สนใจจะชี้แจงให้รู้ว่าพวกอิตาเลียนที่อพยพมาอยู่อเมริกานั้นเห็นว่ามีลูกเพียงสี่คนนี้น้อยมาก เขาจึงตอบไปเพียงว่า “เราไม่ได้เลี้ยงทอมเป็นลูกบุญธรรม เขาเพียงแต่มาอยู่กับเราเท่านั้น”

“อ้อ” เคย์รับรู้แล้วก็ถามอย่างแปลกใจว่า “ทำไมถึงไม่เลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมล่ะ?”

ไมเคิลหัวเราะ “เพราะว่าพ่อผมว่ามันจะไม่ดีที่ทอมต้องเปลี่ยนนามสกุล เป็นการไม่แสดงความเคารพนับถือต่อพ่อแม่ของเขา”

ทั้งสองเห็นเฮเจนไล่ต้อนชันนิผ่านประตูเข้าไปในห้องทำงานของดอนแล้วกวักนิ้วเรียกอเมริโก โบนาเซรา

“ทำไมพวกนั้นถึงมากวนพ่อคุณเรื่องธุรกิจในวันอย่างนี้ด้วยคะ?” เคย์ถาม

ไมเคิลหัวเราะอีก “ก็เพราะว่าพวกนั้นรู้ว่าโดยประเพณีแล้ว

“ไม่มีชาวชิชิเลียนคนไหนจะปฏิเสธได้ในวันแต่งงานลูกสาวอย่างนี้ และไม่มีชาวชิชิเลียนคนไหนจะปล่อยให้โอกาสอย่างนี้หลุดลอยไปนะซี”

ลูซี มานชีนียกกระโปรงสีชมพูให้พ้นพื้นแล้ววิ่งขึ้นบันได ใบหน้าเหมือนกามเทพของชั้นนี้ คอร์เลโอเนที่แดงก่ำนำเกลียดด้วยความหื่นกระหายทำให้หล่อนตกใจ แต่หล่อนก็แห่เข้าเข้ามาทั้งสัปดาห์เพื่อจุดประสงค์นี้ ในเรื่องรักสองครั้งที่วิทยาลัยนั้นหล่อนไม่รู้สักอะไรเลย และความสัมพันธ์ทางเพศทั้งสองครั้งก็ยืนยาวไม่เกินสัปดาห์ ระหว่างที่ทะเลาะกัน แฟนคนที่สองของหล่อนบ่นอะไรบางอย่างเกี่ยวกับว่า “ข้างล่างนะใหญ่เกินไป” ลูซีเข้าใจและหลังจากนั้นหล่อนก็ไม่ยอมออกเดทกับใครอีก

ระหว่างฤดูร้อนเมื่อเตรียมการแต่งงานให้คอนนี คอร์เลโอเนเพื่อนสาวของหล่อน ลูซีได้ยินเรื่องกระชิบกระซาบถึงชั้นนี้ บ่ายวันอาทิตย์วันหนึ่งที่โรงครัวที่บ้านของดอน คอร์เลโอเน แชนดราเมียของชั้นนี้พูดคุยนินทาสามีอย่างเปิดเผย แชนดราเป็นผู้หญิงอารมณ์ดีที่เกิดในอิตาลีแต่มาอยู่อเมริกาตั้งแต่มยังเป็นเด็กเล็ก รูปร่างแข็งแรง ออกใหญ่ และมีลูกแล้วสามคนหลังจากแต่งงานมาห้าปี แชนดราอยู่กับผู้หญิงอื่นๆ แห่แห่คอนนีถึงความน่าสะพรึงกลัวของเตียงวิวาห์

“ให้ตายสิเอ้า” แชนดราคิกคัก “ตอนที่ฉันเห็นคุณของชั้นนี้ครั้งแรกและรู้ว่าเขาจะเอาฉันยัดใส่ฉัน ฉันตะโกนลั่นว่ามันฆาตกรรมกันชัดๆ พอหมดปีแรกก็รู้สึกว่าการข้างในมันอยู่เหมือนกับ

มะกะโรนีต้มตั้งหัวโหมงนั่นแหละ ตอนที่ได้ข่าวว่าฉันนี่ไปจะกับสาว
คนอื่น ฉันต้องรีบไปโบสถ์จุดเทียนทันที”

ทุกคนหัวเราะ แต่ลูซี่รู้สึกว่าการหนีห่างของหล่อนกำลัง
ปิดอยู่ระหว่างขา

บัดนี้ขณะที่วิ่งขึ้นบันไดไปหาฉันนี้ ความปรารถนาอย่าง
รุนแรงแล่นเข้าไปทั่วร่างของหล่อน ที่ปลายบันไดนั้นฉันจับแขน
ของหล่อนพาเดินเข้าห้องโถงตรงไปยังห้องนอนที่ว่างเปล่า ขา
หล่อนอ่อนปวกเปียก ขณะที่ประตูปิดตามหลัง หล่อนรู้สึกว่าการ
ของฉันนี้ประกบกับปากหล่อน ริมฝีปากของเขามีรสบุหรี่ยี่สิบ
หล่อนอ้าปากขณะเดียวกันนั้นเองก็รู้สึกว่ามีเขาวิ่งขึ้นมาได้เสื้อ
คลุมเพื่อนเจ้าสาว ได้ยินเสียงผ้าเปิดทางให้มือนั้น รู้สึกว่ามีมือใหญ่
อบอุ่นมาอยู่ระหว่างขาของหล่อนและฉีกกางเกงในผ้าซาตินไปด้าน
ข้างเพื่อจะได้ลုပ်ไล่เนินนั้น หล่อนโอบรอบคอเขาไว้อย่างนั้นขณะ
ที่เขาปลดกางเกงตัวเอง แล้วเขาก็ใช้มือทั้งสองข้างจับสะโพกหล่อน
แล้วยกขึ้นมา หล่อนขยับตัวฮึดหนึ่งเพื่อให้ขาทั้งสองข้างรัดรอบ
ต้นขาของเขา ลิ้นของเขาอยู่ในปากหล่อนและหล่อนก็ดูดมัน เขา
กระแทกอย่างรุนแรงครั้งหนึ่งทำให้หัวหล่อนชนกับประตู หล่อน
รู้สึกว่างอย่างที่ไม่ร้อนผ่านไประหว่างต้นขาของหล่อน หล่อน
ลดมือขาลงมาช่วยนำทางให้เขา มือหล่อนกำรอบแท่งเนื้อใหญ่ที่
เลือดคั่ง มันเต้นตุบๆ ในมือหล่อนเหมือนกับสัตว์ หล่อนเกือบร้อง
ออกมาด้วยความเสียวซ่าขณะน้ำมันเข้าไปในเนื้อและคั่งเลือด
แรงกระแทกเข้าไปสร้างความเสียวซ่าอย่างไม่น่าเชื่อ ทำให้หล่อน
หยุดหายใจ ยกขาขึ้นสูงเกือบจะหนีบรอบคอเขาไว้ แล้วร่างของ

หล่อนก็ได้รับการกระแทกรวดเร็วปานสายฟ้านับครั้งไม่ถ้วน สุดแสนทรมานจนต้องแอ่นสะโพกสูงขึ้นๆ จนกระทั่งถึงจุดสุดยอดเป็นครั้งแรกในชีวิต รู้สึกว่าความแข็งของเขายาวไปแล้ว ต้นขาของหล่อนก็เปื้อนเปรอะไปหมด ขาของหล่อนค่อยคลายจากร่างของเขา เลื่อนลงมาจนตกถึงพื้น ทั้งคู่เอนพิงกันอยู่อย่างหมดแรง

มันอาจจะดำเนินต่อไปอีกนาน แต่ตอนนี้ทั้งสองได้ยินเสียงเคาะเบาๆ ที่ประตู ชั้นนี้รีบใส่กระดุมกางเกงพร้อมกับขวางประตูไว้ไม่ให้เปิดเข้ามา ลูซีรีบปิดเสื้อคลุมลง ตากะพริบ แต่สิ่งที่ทำให้หล่อนมีความสุขมากนั้นได้หายไปอยู่ใต้ผ้าสิด้านเสียแล้ว แล้วทั้งสองก็ได้ยินเสียงหอมเสเจเนพูดอย่างช้าๆ ว่า “ชั้นนี้ เองอยู่ในนั้นหรือเปล่า?”

ชั้นนี้ถอนหายใจโล่งอก ขยิบตาให้ลูซี “อยู่ หอม มีอะไรหรือ?”

เสียงของเสเจเนซึ่งยังพูดเบาๆ อยู่นั้นตอบว่า “ตอนต้องการให้เองไปที่ห้องทำงานเดี๋ยวนี้” ทั้งสองได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาเดินจากไป ชั้นนี้รออยู่พักใหญ่ๆ จวบปากลูซีอย่างแรงครั้งหนึ่งแล้วก็ออกจากประตูตามเสเจเนไป

ลูซีหิวผม ตรวจดูเครื่องแต่งกาย และดึงสายรัดถุงน่องขึ้น รู้สึกว่าร่างกายชอกช้ำ ริมฝีปากบวม หล่อนตรงไปที่ประตู และถึงแม้ว่าจะรู้สึกเหนียวและที่หว่างขา หล่อนก็ไม่เข้าห้องน้ำเพื่อชำระล้าง กลับรีบลงบันไดเข้าไปยังบริเวณสวนเลย หล่อนไปนั่งที่โต๊ะของคู่มือสาวที่เก่าอืดขำๆ คอนนี้ซึ่งอุทานอย่างกระเจ้ากระงอดว่า “ลูซีเธอหายไปไหนมา? ทำทางยังกะคนเมาแน่ะ ตอนนี้อยู่

ข้างๆ ฉันได้แล้ว”

เจ้าบ่าวผมบลอนด์รีนไวน์ให้ลูซี่และยี่มอย่างรู้ทัน ลูซี่ไม่แคร์หล่อนยกแก้วบรรจุไวน์สีแดงเข้มจ่อปากที่แห้งผากแล้วก็ดื่ม รู้สึกเหนียวเหนอะที่ระหว่างต้นขาจึงหนีบขาเข้าหากัน ร่างของหล่อนกำลังสั่นระหว่างที่ดื่มไวน์ สายตาของหล่อนกวาดมองอย่างกระหายหาชั้นนี้ คอร์เลโอเน่ ไม่มีใครอื่นที่หล่อนแคร์ที่อยากจะเห็นหน้า หล่อนกระซิบข้างหูของคอนนี่ว่า “อีกไม่กี่ชั่วโมงหรอกนะแล้วเธอจะรู้ว่ามันเป็นยังไง” คอนนี่หัวเราะคิกคัก ลูซี่พับข้อศอกลงกับโต๊ะอย่างมีชัยราวกับว่าหล่อนเป็นคนขโมยทรัพย์สินสมบัติไปจากเจ้าสาว

อเมรีโก โบนาเซราตามเฮเจนเข้าห้องหับมุมบ้าน แล้วก็พบดอน คอร์เลโอเน่ นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ชั้นนี้ยื่นอยู่ข้างหน้าต่าง กำลังมองออกไปที่บริเวณสวน เป็นครั้งแรกในปลายวันนั้นที่ดอน ทำตัวเย็นชาไม่กอดหรือจับมือกับแขกที่มาหา สับหรือหน้าจืด ผู้นี้ได้รับการเชื่อเชิฐูมงานนี้เพราะเมียเขากับเมียของดอนเป็นเพื่อนสนิทกัน ตัวอเมรีโก โบนาเซราเองนั้น ดอน คอร์เลโอเน่ไม่ชอบใจอย่างยิ่ง

โบนาเซราเริ่มการขอร้องของตนอย่างฉลาด

“ท่านต้องให้อภัยลูกสาวข้าที่เป็นก๊อดดอเทอร์ของเมียท่านที่ไม่สามารถมาแสดงความนับถือต่อครอบครัวท่านได้ในวันนี้ เพราะนอนอยู่ที่โรงพยาบาล” เขาเหลือบมองชั้นนี้ คอร์เลโอเน่และทอมเฮเจน เพื่อแสดงว่าไม่อยากจะพูดต่อหน้าคนทั้งสองนี้ แต่ดอนไม่

ฟังเสียง

“เราทุกคนรู้เรื่องความโชคร้ายของลูกสาวเอ็ง” ดอน คอร์เลโอเนว่า “ถ้าข้าช่วยอะไรมันได้ก็ให้บอกมา เมียข้าเป็นก๊อดมาเธอร์ของมันนี่ ข้าไม่มีวันลืมเกียรติที่ได้รับอันนี้หรอก” เป็นการต่อว่าเพราะสับหรือไม่เคยเรียกดอน คอร์เลโอเนว่า “ก๊อดฟาเธอร์” ตามที่ต้องเรียกกันตามธรรมเนียมเลย

โบนาเซราหน้าซีดเผือดเลยถามตรงๆ ไปว่า “ข้าขอพูดกับท่านตามลำพังได้ไหม?”

ดอน คอร์เลโอเนสั่นหัว “ข้าไว้ใจคนสองคนนี้ด้วยชีวิต ทั้งคู่เป็นมือขวาของข้า ข้าไม่สามารถสับประมาทพวกนี้ด้วยการให้ออกไปจากห้องนี้ได้”

สับหรือหลับตาครู่หนึ่งแล้วก็พูดใหม่ เสียงเขาเรียบ เป็นเสียงที่เขาพูดปลอบโยนคนที่สูญเสียญาติมิตร

“ข้าเลี้ยงลูกสาวของข้าอย่างคนอเมริกัน ข้าเชื่อในอเมริกา อเมริกาทำให้ข้ามั่งคั่งขึ้น ข้าให้เสรีภาพแก่ลูกสาวข้าและสั่งสอนมันไม่ให้ทำอะไรเสื่อมเสียแก่วงศ์ตระกูล มันมี ‘แฟน’ คนหนึ่งซึ่งไม่ใช่คนอิตาเลียน มันไปดูหนังกับแฟนของมัน มันไม่กลับบ้านจนดึก แต่แฟนของมันไม่เคยมาพบข้าหรือเมียข้า ข้ายอมรับสภาพนี้โดยไม่คัดค้านว่ากลัวอะไร เป็นความผิดของข้าเอง เมื่อสองเดือนก่อนแฟนมันพามันขับรถเที่ยว มีเพื่อนผู้ชายไปด้วยอีกคน พวกผู้ชายสองคนนั้นให้มันกินวิสกีแล้วก็พยายามลวนลามมัน มันไม่ยอม มันรักษาเกียรติของมันไว้ ไอ้สองคนนั้นก็เลยทุบตีมันเหมือนกับสัตว์เลย ตอนที่ข้าไปถึงโรงพยาบาล ลูกสาวข้าตาข้าทั้งสองข้าง

จุมพหัก ขากรรไกรร้าวต้องเข้าเฝือก มันเลยร้องไห้เพราะความ
เจ็บปวด ‘พ่อคะพ่อ ทำไมพวกนั้นถึงทำอย่างนี้? ทำไมถึงทำกับ
หนูอย่างนี้?’ และข้าก็ได้แต่ร้องไห้” โบนาเซราพูดอะไรต่อไม่ออก
เอาแต่ร้องไห้แม้ว่าน้ำเสียงจะไม่ได้ขัดกับอารมณ์ของเขา

ดอน คอร์เลโอเนทำท่าผินๆ เห็นอกเห็นใจ แล้วโบนาเซรา
ก็พูดต่อไปด้วยเสียงของคนที่เป็นทุกข์

“ทำไมข้าต้องร้องไห้? ก็เพราะมันคือแสงสว่างของชีวิตข้า
คือลูกสาวที่ข้ารักเป็นคนสวย มันไว้ใจคน และตอนนี้มันจะไม่มี
วันไว้ใจใครอีกแล้ว มันจะไม่สวยอีกแล้ว” ร่างเขาสั่นเทา ใบหน้า
ซีดๆ แดงก้ำก้ำเกลียด

“ข้าไปรายงานตำรวจเหมือนกับคนอเมริกันที่ดีทั้งหลาย ไอ้
สองคนนั้นถูกจับ ถูกนำขึ้นศาล มีหลักฐานมากมายเกินพอ และ
มันสองคนก็สารภาพผิด ผู้พิพากษาลงโทษจำคุกมันคนละสามปี
แต่โทษจำให้รอสองอาญาไว้ก่อน ไอ้เหยี่ยวสองตัวนั้นก็เลยเป็นอิสระ
ตั้งแต่วันนั้น ข้ายืนซึมกะที้อยู่ในศาลเหมือนกับไอ้จิ้ง พวกเหยื่อนั้น
ยิ้มเยาะข้า แล้วข้าก็พูดกับเมียว่าเราต้องมาหาดอน คอร์เลโอเน
เพื่อขอความยุติธรรม”

ดอนกัมหัวแสดงความเคารพต่อความเศร้าโศกของชายผู้
นี้ แต่เมื่อเขาพูด มันเป็นคำพูดที่เย็นชาเหมือนคนถูกหมิ่นศักดิ์ศรี

“ทำไมเอ็งถึงไปหาตำรวจ ทำไมไม่มาหาข้าเสียตั้งแต่แรก?”

โบนาเซราพึมพำออกมาแทบไม่ได้ยินเสียงว่า “ท่านต้องการ
อะไรจากข้า? พูดมาเลย แต่ขอให้ท่านทำสิ่งที่ข้าขอร้องเท่านั้น
เป็นพอ” น้ำเสียงของเขามีอะไรบางอย่างที่เกือบจะบอกถึงความ

พระนางออกมา

ดอน คอร์เลโอเนพูดอย่างขึงขังว่า “อะไรเล่า?”

โบนาเชราเหลือบมองเฮเจนกับซันนี คอร์เลโอเนแล้วก็สั่นหัว ดอนซึ่งยังนั่งอยู่ที่โต๊ะของเฮเจนเอนตัวมาหาสับหระอนายนี้ โบนาเชราล็งเลใจแล้วก็ก้มลงมากกระชับที่หูของดอน ดอน คอร์เลโอเนฟังอยู่เหมือนกับพระฟังคำสารภาพบาป สายตาเหม่อมองไกลอย่างเฉยชา ทั้งคู่ยืนกันอยู่นานจนกระทั่งโบนาเชราพูดจบแล้วเหยียดตัวตรง ดอน คอร์เลโอเนมองโบนาเชราอย่างเคร่งขรึม โบนาเชราที่หน้าแดงก่ำมองตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

ในที่สุดดอนก็พูดขึ้นว่า “นั่นนะข้าทำไม่ได้ เอ็งมันเป็นเอามาก”

โบนาเชราพูดเสียงดังชัดเจนว่า “ข้ายอมจ่ายตามแต่ท่านจะเรียก” พอได้ยินอย่างนี้เฮเจนสะท้านขึ้นมา ปวดหัวตุบ ซันนี คอร์เลโอเนกอดอก ยิ้มอย่างเหยียดๆ ขณะที่หันหน้าเข้ามามองในห้องเป็นครั้งแรก

ดอนลุกจากเก้าอี้ โบหน้ายังเฉยเมยอยู่ แต่เสียงเย็นเยือกเหมือนมฤตยู

“เรารู้จักกันมาหลายปีแล้วทั้งเอ็งและข้า!” เขาพูดกับสับหระ “แต่จนกระทั่งถึงวันนี้เอ็งไม่เคยมาขอคำปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากข้า ข้าจำไม่ได้ว่าครั้งสุดท้ายที่เอ็งเชิญข้าไปกินกาแฟบ้านเอ็งนั้นเมื่อไร แม้ว่าเมียข้าจะเป็นก๊อดมาเธอร์ของลูกสาวเอ็งก็ตาม พูดกันตรงๆ ดีกว่า คือเอ็งปิดมิตรภาพของข้า เอ็งกลัวจะเป็นหนี้บุญคุณข้า”

โบนาเซราจะล้าละล้าว่า “ก็ข้าไม่ต้องการมีเรื่องยุ่งยาก”

ดอนยกมือห้าม “ไม่ใช่หรอก อย่าพูดดีกว่าวะ เอ็งเห็นอเมริกาเป็นสวรรค์ เอ็งมีกิจการดี เอ็งอยู่ดี เอ็งก็เลยคิดว่าโลกนี้ไม่มีอันตรายอะไรจนเอ็งสามารถหาความสุขอะไรก็ได้ตามแต่ใจปรารถนา เอ็งไม่เคยคิดหาเพื่อนแท้สักคน เพราะมีตำรวจคุ้มครองให้แล้ว มีศาลสถิตยุติธรรมอยู่แล้ว เอ็งกับพวกเอ็งก็คงจะไม่มีความอันตรายอะไร เอ็งไม่จำเป็นต้องมีดอน คอร์เลโอเน ดีมาก ข้ารู้สึกเจ็บปวด แต่ข้าไม่ใช่คนที่จะบังคับใครให้รับมิตรภาพจากข้าในเมื่อไม่เห็นคุณค่าของมัน โดยเฉพาะคนที่คิดว่าข้าไม่มีทำอะไร” ดอนหยุดพูดแล้วยิ้มให้สับหรือผู้หนึ่ง “ตอนนี้เอ็งมาหาข้าพร้อมกับพูดว่า ‘ดอน คอร์เลโอเนจงให้ความยุติธรรมแก่ข้า’ และเอ็งก็ไม่ได้ขออย่างมีความเคารพ มีความนับถือข้าด้วย เอ็งไม่ได้เสนอมิตรภาพจากเอ็งให้ข้า เอ็งเข้ามาในบ้านข้าในวันที่ลูกสาวข้าแต่งงาน แล้วเอ็งก็ขอให้ข้าฆาตกรรมคน และเอ็งบอกว่า...” ตอนนี้เสียงของดอนแหลมเล็กล่อเลียน “ข้ายอมจ่ายไม้อื่น เปส่าหรือกข้าไม่ถือเป็นการหมิ่นอะไร แต่ข้าอยากรู้มากกว่าข้าไปทำอะไรให้เอ็งเอ็งถึงได้ทำกับข้าอย่างไม่มีค่านับถือกันแบบนี้?”

โบนาเซราร้องออกมาด้วยความเสียใจและความกลัว “อเมริกาดีกับข้ามาตลอด ข้าต้องการเป็นพลเมืองที่ดี ข้าต้องการให้ลูกของข้าเป็นคนอเมริกัน”

ดอนตบมือเห็นด้วย “พูดได้ดีมาก แจ่มมาก จินเอ็งก็ไม่มีอะไรต้องบ่นนี่ ผู้พิพากษาดัดสินแล้ว อเมริกาดัดสินแล้ว เอาดอกไม้ เอาขนมไปให้ลูกสาวเอ็งที่โรงพยาบาลสิ มันจะทำให้ลูก

เอ็งสบายใจขึ้น จงพอใจกับชีวิตเพราะมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องร้ายแรงอะไรนี่นา ไอ้หนุ่มพวกนั้นยังเด็ก ใจห้าว และคนหนึ่งดันเป็นลูกนักการเมืองมีอิทธิพลเสียด้วย อเมริโกเอ๊ย เอ็งมันคนซื่อเสมอ ซ้ายอมรับความจริงแม้เอ็งจะไม่สนใจมิตรภาพของข้า คือว่าข้าใส่ใจในคำพูดของเอ็ง มากกว่าข้าจะใส่ใจคำพูดของใครที่ไหน บอกข้าสิว่าเอ็งจะเลิกบางอย่างนี้เสียที มันไม่ใช่อเมริกันเลยไอ้ความคิดแบบนี้ จงให้อภัยมัน ลืมมันเสีย ชีวิตคนเต็มไปด้วยความโชคร้าย”

คำพูดอย่างโหดเหี้ยมเย้ยหยันที่กล่าวออกมาจากปากดอนที่สะกดกลืนความโกรธไว้ทำให้สับแหล่ที่นาสงสารอ่อนบวักเบี่ยงแต่เขาก็พูดอย่างกล้าหาญอีกว่า “ข้าขอความยุติธรรมจากท่าน”

ดอน คอร์เลโอเนพูดหัวนๆ ว่า “ศาลให้ความยุติธรรมแก่เอ็งแล้ว”

โบนาเซราสั่นหัวอย่างตื้อตึง “ไม่เลย ศาลให้ความยุติธรรมกับไอ้หนุ่มสองตัวนั้น แต่ไม่ได้ให้ความยุติธรรมกับข้า”

ดอนยอมรับข้อแตกต่างนี้ด้วยการผงกหัว แล้วถามว่า “อะไรล่ะคือความยุติธรรมของเอ็ง?”

“ตาแทนตา” โบนาเซราตอบ

“เอ็งขอมากไป” ดอนตอบ “ลูกสาวเอ็งยังมีชีวิตอยู่”

โบนาเซราพูดอย่างล้งเลวว่า “ให้มันสองคนต้องเจ็บข้าเหมือนลูกสาวข้า” ดอนรอให้เขาพูดต่อ โบนาเซรารวบรวมความกล้าครั้งสุดท้ายแล้วพูดว่า “ข้าต้องจ่ายเท่าไร?” เสียงของมันโหยหวนน่าเวทนา

ดอน คอร์เลโอเนหันหลังให้ เป็นการบอกว่าเลิกพูดกันได้

แล้ว แต่โบนาเชราไม่ยอมขยับเขยื้อน

ในที่สุดคนใจดีที่ไม่สามารถจะโกรธเพื่อนผู้ที่ผิดพลาดอะไรไปแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจและหันกลับมาหาสัปเหร่อที่หน้าซีดเหมือนศพ ดอน คอร์เลโอเนพูดเสียงนุ่มนวลอดทน

“ทำไมตอนแรกเอ็งถึงกลัวที่จะให้ความจงรักภักดีกับข้า? เอ็งขึ้นศาลแล้วรออยู่เป็นเดือนๆ ได้ เอ็งเสียเงินจ้างทนายที่รู้อยู่เต็มอกกว่าเอ็งมันเงิ เอ็งยอมรับการตัดสินของผู้พิพากษาที่ขายตัว ยิ่งกว่าจะหรีกเพวรากข้างถนน หลายปีมาแล้วตอนที่เอ็งต้องการเงิน เอ็งไปหาแบงก์ยอมจ่ายดอกเบี้ยแพงๆ แล้วก็ถือหมากรอรับเงินกู้จากมันเหมือนกับขอทานรอรับเศษสตางค์ ในขณะที่พวกมันดมกลิ่น ยืนจุมกไปดมตุตเอ็งเพื่อให้แน่ใจว่าเอ็งมีปัญญาใช้เงินกู้คืน” ดอนหยุดนิดหนึ่ง น้ำเสียงยิ่งกร้าวขึ้นกว่าเดิม

“แต่ถ้าเอ็งมาหาข้า กระเป๋าสตางค์ก็จะเป็นกระเป๋าสตางค์ของเอ็ง ถ้าเอ็งมาหาข้าเพื่อขอความยุติธรรมตั้งแต่แรก ไอ้สกุลสองตัวที่ทำให้ลูกสาวเอ็งต้องร้องไห้ขมขื่นก็จะต้องกำลังร้องไห้อย่างขมขื่นไปแล้ว ถ้าวันนี้นับถึงเอ็งคนเดียว อย่างเอ็งไปมีศัตรูที่ไหน พวกนั้นก็จะต้องเป็นศัตรูของข้าไปด้วย” ดอนยกแขนชี้นิ้วไปที่โบนาเชรา “แล้วเชื่อข้าเถอะ พวกนั้นจะต้องกลัวเอ็ง”

โบนาเชราก้มหน้าพึมพำเหมือนคนถูกบีบคอว่า “จงเป็นเพื่อนกับข้าเถอะ ข้ายอมรับ”

ดอน คอร์เลโอเนวางมือลงบนไหล่ของสัปเหร่อ

“ดี” เขาว่า “เอ็งจะได้รับความยุติธรรมสักวัน และวันนั้นอาจไม่มีมาเลยก็ได้ ข้าจะขอให้เอ็งช่วยข้าเป็นการตอบแทนบ้าง

จนกว่าจะถึงวันนั้น จงคิดเสียว่าความยุติธรรมนี่คือของขวัญจาก
เมฆขาวที่เป็นก๊อดมาเธอร์ของลูกสาวเอ็ง”

เมื่อประตูปิดตามหลังสับเหวอแล้ว ดอน คอร์เลโอเนก็หัน
ไปหาเฮเจนแล้วพูดว่า “ให้เคลเมนซาจัดการ และสั่งให้มันใช้คน
ที่ไว้ใจได้หน่อย คนที่จะไม่บ้าเลือด เพราะยังไงๆ เราก็ไม่ใช่พวก
ฆาตกรนี่ ไอ้คนรับใช้ซากศพมันจะคิดอะไรอยู่ในหัวมันก็ช่าง” เขา
สังเกตเห็นว่าลูกชายคนโตของเขาเอาแต่มองออกนอกหน้าต่าง
ไปยังบริเวณงาน ไม่ไหวเลยว๊าย เขาคิดอยู่ในใจ มันไม่ยอมเรียนรู้
อะไรเลย ซานติโนไม่มีวันดำเนินธุรกิจของครอบครัวได้วะ ไม่มีวัน
ได้เป็นดอน เขาจะต้องหาใครสักคนมาแทนในเร็วๆ นี้แหละ เพราะ
ยังไงๆ เขาก็ไม่ใช่คนที่ตายไม่เป็นนี่

เสียงตะโกนดังจากในสวนทำให้ทั้งสามคนในห้องตกใจ
ซันนิมองชิดหน้าต่าง สิ่งที่เขาเห็นทำให้เขารีบขยับตรงไปที่ประตู
ใบหน้ายิ้มแย้ม

“จอห์นนี่ะเอง มางานแต่งงานด้วย เห็นไหม ข้าบอกแล้ว?”

เฮเจนขยับไปที่หน้าต่าง “ก๊อดซันของท่านจริงๆ แหะ” เขา
บอกดอน คอร์เลโอเน “ไปรับมาที่นี้ดีไหม?”

“ไม่” ดอนตอบ “ให้ใครๆ เขาชื่นชมมันเถอะ พร้อมเมื่อไร
ค่อยให้มันมา” เขายืมให้เฮเจน “เห็นไหมล่ะ? มันเป็นก๊อดซันที่ดี”

เฮเจนรู้สึกอิจฉาขึ้นมา เขาตอบเสียงแห้งๆ ว่า “สองปีแล้ว
สงสัยว่ามันคงจะมีเรื่องยุ่งและต้องการให้ท่านช่วยเหลือ”

“ก็แล้วจะไปหาใครล่ะถ้าไม่ใช่ไปหาก๊อดฟาเธอร์ของมัน?”

ดอนคอร์เลโอเนย่นถาม

คนแรกที่เห็นจอห์นนี่ ฟอนเทนเดินเข้าบริเวณสวนมาก็คือ
คอนนี คอร์เลโอเน หล่อนลื้มความสง่าศักดิ์ศรีของเจ้าสาวแล้ว
ตะโกนลั่นว่า “จอห์นนี่” แล้วก็วิ่งหาวงแขนของเขา เขากอด
หล่อนแน่นและจูบหล่อนที่ปาก เอาแขนโอบหล่อนไว้ขณะที่คน
อื่นๆ ห้อมล้อมกันเข้ามาทักทายเขา พวกนี้เป็นเพื่อนเก่าของ
เขา เป็นคนที่เติบโตมาด้วยกันที่ย่านเวสต์ไซด์ แล้วคอนนีก็ลาก
เขาไปพบกับสามีของหล่อน จอห์นนี่มองขึ้นๆ ที่เห็นเจ้าหนุ่ม
ผมบลอนด์ทำทางอึดอัดหนอยที่ไม่ได้เป็นดาราประจำวันเสียแล้ว
เขาปล่อยเส้นห่อออกมาหมด จับมือกับเจ้าสาวแล้วดื่มอวยพรให้

เสียงคันทูเสียงหนึ่งดังมาจากวงดนตรี “ร้องเพลงให้พวก
เราฟังหน่อยจอห์นนี่?” เขาเงยหน้าขึ้นเห็นนีโน วาเลนตีกำลังยิ้ม
ให้ จอห์นนี่ ฟอนเทนกระโดดขึ้นไปบนเวทีแล้วเข้ากอดนิโน ทั้ง
สองเคยร้องเพลงด้วยกัน นักร้องที่ไปด้วยกัน จนกระทั่งจอห์นนี่
เริ่มกลายเป็นคนมีชื่อเสียงและร้องเพลงออกทางวิทยุ ตอนที่ไป
เล่นภาพยนตร์ที่ฮอลลีวูด จอห์นนี่โทรศัพท์มาคุยกับนีโนสองครั้ง
และสัญญาจะหาคัลป์ให้ร้องเพลงแต่เขาก็ไม่เคยทำตามทีสัญญา
ไว้ เมื่อเห็นนีโนตอนนี้ที่ยิ้มแย้มทำหน้าที่ทำตาล้ออยู่ ความรักใคร่
กันฉันทันเพื่อนก็กลับมาอีก

นีโนเริ่มติดแมนโดลิน จอห์นนี่ ฟอนเทนวางมือลงบนไหล่
ของนีโน “เพลงนี้มอบให้เจ้าสาว” เขาประกาศ แล้วก็ร้องเพลง
รักซิวเลียนพร้อมกับกระต๊อบเท้าไปด้วยขณะที่เขาร้อง นีโนก็ส่าย
ร่างกายเข้ากับเนื้อเพลง เจ้าสาวหน้าแดง บรรดาแขกที่มาในงาน
ให้ร้องชอบใจ ก่อนเพลงจะจบทุกคนพากันกระต๊อบเท้าและตะโกน

ข้อความบรรทัดสุดท้าย ความหมายสองแง่สองงามของเนื้อเพลงแต่ละท่อน พอจบเพลงพวกนี้ก็ไม่ยอมหยุดตบมือจนจอห์นนี่ต้องร้องเพลงใหม่ต่อไป

ทุกคนภูมิใจในตัวเขามาก เขาเป็นคนของพวกเขา นี่เขากลายเป็นนักร้องที่มีชื่อ เป็นดาราภาพยนตร์ที่ได้หลับนอนกับพวกผู้หญิงที่เป็นที่ต้องการของใครๆ ที่สุดในโลก แต่เขาก็มาแสดงความนับถืออย่างถูกต้องต่อกี๊ดฟาเธอร์ของเขา ด้วยการเดินทางสามพันไมล์มาร่วมงานแต่งงานนี้ เขายังรักเพื่อนเก่าๆ เช่น นีโน วาเลนตี หลายคนที่นี่เคยเห็นจอห์นนี่กับนีโนร้องเพลงด้วยกันสมัยยังเป็นเด็ก ตอนที่ไม่มีใครเคยฝันว่าจอห์นนี่ พอนเทนจะเติบโตขึ้นมากุมหัวใจสาว ๆ ห้าสิบล้านคนไว้ในมือ

จอห์นนี่ พอนเทนเอื้อมมือลงไปถึงเจ้าสาวขึ้นมาบนเวทีเพื่อว่าคอนนี้จะไต่ยืนอยู่กลางระหว่างเขากับนีโน ทั้งสองย่อตัวลงหันหน้าเผชิญกัน นีโนปรับสายแมนโดลินให้เล่นเสียงกร้าวขึ้นบางสายเป็นการเล่นปกติของสองคนนี่คือการสู้กันเกี่ยวกับเสียงแทนดาบ ต่างตะโกนประสานเสียงให้กันและกัน จอห์นนี่ยอมให้เสียงของนีโนดังกลบเสียงเขา ปลอ่ยให้นีโนดึงเจ้าสาวไปจากแขนของเขา ปลอ่ยให้นีโนร้องเพลงท่อนสุดท้ายคนเดียว ทั้งงานส่งเสียงตบมือกันลั่น ทั้งสามคนบนเวทีกอดกันในตอนจบ บรรดาแขกขอให้ร้องอีกเพลง

มีเพียงดอน คอร์เลโอเนที่ยืนอยู่ที่มุมทางเข้าบ้านเท่านั้นที่รู้สึกว่ามีอะไรขาดไป เขาจึงพูดเสียงสนุกไม่ให้แขกเสียใจว่า “ก๊อดذنของข้าอุตส่าห์เดินทางสามพันไมล์มาให้เกียรติเรา แล้ว

ยังไม่มีใครเอาน้ำให้กินกลัวคอบ้างหรือ?” ทันใดนั้นไวน์สืบทว่า แก้วที่รินจนเต็มก็ถูกยื่นมาให้จอห์นนี่ ฟอนเทน เขาจิบไวน์จากทุกแก้วแล้วรีบมากอดกอดฟาเธอร์ของเขา ขณะที่กอด เขากระซิบบอกอะไรบางอย่างกับชายสูงอายุ ดอน คอร์เลโอเนจึงพาเขาเข้าในบ้าน

ทอม เฮเจนยื่นมือออกมาเมื่อจอห์นนี่เดินเข้ามาในห้อง จอห์นนี่จับมือด้วยแล้วพูดว่า “สบายดีรี ทอม?” แต่ไม่ได้พูดอย่างอบอุ่นเหมือนกับที่พูดกับคนอื่น ๆ เฮเจนรู้สึกผิดหัวงเล็กน้อยเพราะความเย็นชานี้ แต่เขาไม่สนใจมัน ก็เป็นโทษอย่างหนึ่งที่จะต้องได้รับในฐานะที่เป็นมือขวาของดอน

จอห์นนี่ ฟอนเทนพูดกับดอนว่า “ตอนที่ได้รับบัตรเชิญเข้าพูดกับตัวเองว่า ‘กอดฟาเธอร์ของข้าไมโกรธข้าอีกแล้ว’ ข้าโทรศัพท์ถึงท่านห้าครั้งหลังจากหย่าร้างแล้ว และทอมมักจะบอกว่าท่านไม่อยู่หรือไม่ก็กำลังติดธุระ ข้าก็เลยรู้ว่าท่านโกรธข้า”

ดอน คอร์เลโอเนกำลังรินเหล้าสเตอร์กาใส่แก้ว “นั่นนะสิไปหมดแล้ว ตอนนี้จะให้ข้าช่วยอะไรเอ็งบ้างล่ะ? เอ็งไม่ได้ดั่งเก็นไปรวยเกินไป จนข้าช่วยเอ็งไม่ได้”

จอห์นนี่ดื่มน้ำสีเหลืองจนหมดแก้วแล้วยืนแก้วออกมาขอเติมอีก พยายามทำเป็นร่าเริง “ข้าไม่รวยหรอกกอดฟาเธอร์ ข้ากำลังแย่ ท่านพูดถูกข้าไม่ควรทิ้งเมียทิ้งลูกไปแต่งงานกับอีนันน์เลย ข้าไม่ว่าอะไรหรอกที่ท่านเกลียดชังหน้าข้า”

ดอนยกไหล่ “ข้าเป็นห่วงเอ็ง เพราะเอ็งเป็นก๊อดذنของข้าก็เท่านั้นเอง”

จอห์นนี่เดินไปมาในห้อง “ข้าบ้ากับอีบ้านั้น มันเป็นดารา
ดังที่สุดในฮอลลีวู้ด มันเหมือนกับนางฟ้า แล้วรู้ใหม่ว่ามันทำอะไร
หลังจากแสดงหนัง? ถ้าคนแต่งหน้าทำให้มันสวยเป็นพิเศษ มัน
ก็จะให้อัสนั้นล่อ ถ้าช่างกล้องถ่ายภาพมันดี มันก็จะพาไปที่ห้อง
แต่งตัวแล้วให้มันนะ ไม่ว่าใครทั้งนั้น อีนั้นมันใช้ร่างกายของมัน
เหมือนกับข้าใช้เศษเงินแจกเป็นค่าทิปกะหรีดีๆ นี่เอง”

ดอน คอร์เลโอเนตดับทอย่างห้วนๆ “ครอบครัวเอ็งเป็นไ
บ่าง?”

จอห์นนี่ถอนหายใจ “ข้าดูแลอยู่ หลังจากหย่าขาดกันแล้ว
ข้าให้เงินนี้กับลูกๆ มากกว่าที่ศาลบอกว่าควรจะให้ด้วยซ้ำ ข้าไป
เยี่ยมอาทิพย์ละหน ข้าคิดถึงพวกนี้ บางครั้งข้าคิดว่าข้าจะบ้า” เขา
ดื่มเหล้าอีกอีก “ตอนนี้เมียคนที่สองของข้าหัวเราะเยาะข้า มันไม่
เข้าใจว่าข้าหึง มันเรียกข้าว่าไอ้จิ้งหิวโบราณ มันล้อการร้องเพลง
ของข้า ก่อนที่จะมาที่นี่ ข้าทุบมันเสียยกหนึ่ง แต่ไม่ได้ทุบหน้ามัน
เพราะมันกำลังแสดงหนังอยู่ ข้าทุบมันชัดยอกไปหมด ต่อยแขนขา
มันเหมือนเด็กๆ แล้วมันเอาแต่หัวเราะใส่ข้า” เขาจุกบหรี่สูบ “โอ้
ก๊อดฟาเธอร์ ตอนนีชีวิตมันไม่น่าจะมีอยู่ต่อไปอีกแล้ว”

ดอนพูดเรียบๆ ว่า “นั่นเป็นความยุ่งยากที่ข้าช่วยไม่ได้วะ”
เขาหยุดนิดหนึ่งแล้วถามว่า “เสียงเอ็งเป็นอะไรไป?”

บรรดาเสนห์ ทำทางตลกหายไปจากใบหน้าของจอห์นนี่
ฟอนเทน เขาพูดเกือบจะกระท่อนกระแต่นว่า “ก๊อดฟาเธอร์ ข้า
ร้องเพลงไม่ได้อีกแล้ว มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับคอของข้า หมอ
ก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร” ดอนกับเฮเจนมองดูเขาอย่างแปลกใจ

จอห์นนี่มักจะเข้มแข็งเสมอ จอห์นนี่พูดต่อไป “หนังสือเรื่องของข้าทำเงินดีมาก ข้าได้เป็นดาราใหญ่ ตอนนี้พวกนั้นกลับไล่ข้าออก หัวหน้าโรงถ่ายมักจะเกลียดข้า แล้วตอนนี้มันกำลังแก้แค้นข้า”

ดอนยืนอยู่ตรงหน้าก๊อดซันของตนและถามอย่างเครียดๆ ว่า “ทำไมไอ้หมอนี้ถึงไม่ชอบเอ็ง?”

“ข้าเคยร้องเพลงให้กับองค์การเสรีต่างๆ ก็ไอ้ที่ทานไม่ชอบให้ข้าทำนั่นแหละ เอ้อ แจ็ค โวลซ์มันก็ไม่ชอบเหมือนกัน มันว่าข้าเป็นคอมมิวนิสต์ แต่มันก็ทำให้ใครๆ เชื่ออย่างนั้นไม่ได้ แล้วข้าก็คว่ำอืสาวคนที่มันกะเก็บไว้เอาเองไป มันก็แค่คืนเดียวเท่านั้น แต่นั่นมันติดข้าแล้วข้าจะทำอะไรได้? แล้วอีกะหริเมียคนที่สองของข้าก็ไล่ข้าเปิด จินนี่กับลูกๆ ก็ไม่ยอมรับข้ากลับ เว้นแต่ข้าจะคลานสี่ตีนไปหา แล้วข้าก็ร้องเพลงไม่ได้อีกแล้ว ก๊อดฟาเธอร์ ข้าจะทำอะไรได้ล่ะ?”

ใบหน้าของดอน คอร์เลโอเนกลายเป็นเย็นชาปราศจากความเห็นใจทั้งสิ้น แล้วก็พูดอย่างหยันๆ ว่า “เอ็งเริ่มต้นใหม่ได้โดยการทำตัวเหมือนคน” ทันใดนั้นความโกรธทำให้หน้าเขาบิดเบี้ยว เขาตะโกน “เหมือนคนโง่!” เขาเอื้อมมือข้ามโต๊ะมาจิกผมจอห์นนี่ ฟอนเทนแสดงความรักอย่างป่าเถื่อน “ให้ตายซิวะ เป็นไปได้หรือที่เอ็งเสียเวลาอยู่กับข้ามาตั้งนานแล้วเอ็งยังไม่ได้ดีไปกว่านี้? พิน็อกคิโอฮอลลีวู้ดที่ร้องให้และร้องขอความสงสารนะรีวะ? ร้องเหมือนผู้หญิงออกมาว่า ข้าจะทำไงดี? โอ๊ย ข้าจะทำไงดีล่ะ?”

เสียงเลียนแบบที่ดอนพูดออกมานั้นวิเศษมาก ไม่คาดคิดเลยจนทำให้เขาเจ็บกับจอห์นนี่ตกใจหัวเราะลั่น ดอน คอร์เลโอเน

ชอบใจ เขาเลยนึกรู้ว่าตัวเองรักก็อดชั้นคนนี้นี่มากเพียงไร ลูกชาย
เขาสามคนจะมีปฏิกริยากับการด่าว่าของเขาได้อย่างไร? ชานตีโน
ก็จะซึมไปแล้วก็ประพฤติตัวแยะอีกหลายสัปดาห์หลังจากโดนด่า
เปรโตจะตัวอ่อ ไม่เคลจะยิ้มอย่างเย็นชาให้แล้วก็เปิดหนีออก
จากบ้านหายหัวไปเป็นเดือนๆ แต่จอห์นนี่มันช่างเป็นคนดีจัง ตอน
นี้ยิ้ม กำลังรวบรวมกำลังเพราะรู้จุดประสงค์ที่แท้จริงของก๊อดฟา-
เธอร์ของตัวเองแล้ว

ดอน คอร์เลโอเนพูดต่อ “เอ็งแย้งผู้หญิงจากนายของเอ็ง
คนที่มีอำนาจมากกว่าเอ็ง แล้วเอ็งยังมีหน้ามาบอกว่ามันไม่ช่วยอีก
แยะไฉน เอ็งทั้งครอบครัวเอ็ง ทำให้ลูกขาดพ่อแล้วดันไปแต่งงานกับ
กะหรี และเอ็งร้องไห้เพราะเมียกับลูกไม่อ้าแขนต้อนรับเอ็งกลับ
อีกะหรือนั้นเอ็งไม่ได้ขัดหน้ามันเพราะมันกำลังแสดงหนัง แล้วเอ็ง
ก็งัดเด็กเพราะว่ามันหัวเราะเยาะเอ็ง เอ็งใช้ชีวิตเหมือนไอ้จิ้งจอก
ก็ต้องพบจุดจบอย่างไอ้จิ้งจอก”

ดอน คอร์เลโอเนหยุดด่าแล้วถามขึ้นอย่างอดกลั้นว่า “คราว
นี้เอ็งเต็มใจจะรับคำแนะนำของข้าไหมล่ะ?”

จอห์นนี่ ฟอนเทนยังไหล “ข้าแต่งงานกับจินนี่อีกไม่ได้ ตาม
วิธีการที่หล่อนต้องการนั้นข้าทำไม่ได้ ข้าจะต้องเล่นการพนัน ต้อง
กินเหล้า ต้องเที่ยวกับพรรคพวก อีตัวสวยๆ ตามไล่ฆ่าแล้วข้าก็ฝัน
พวกนี้ไม่ได้ แล้วข้าเคยรู้สึกเหมือนสั่นตื้นตอนที่กลับไปหาจินนี่
ให้ตายสิ ข้ากลับไปใช้ชีวิตอย่างที่เคยผ่านมานั้นอีกไม่ได้หรอก”

นานๆ ครั้ง ดอน คอร์เลโอเนจะแสดงความฉุนเฉียวออกมา
“ข้าไม่ได้บอกให้เอ็งไปแต่งงานกับมันอีก จะทำอะไรช่างหัวเอ็ง มัน

กิติที่เอ็งอยากเป็นพ่อของลูกเอ็ง ผู้ชายที่ไม่ทำตัวเป็นพ่อของลูกๆ ไม่มีวันเป็นชายที่แท้จริงได้ แต่เอ็งก็ต้องทำให้แม่ของลูกยอมรับ เอ็ง ใครบอกว่าเอ็งไปหาเมียหาลูกทุกวันไม่ได้วะ? ใครว่าเอ็งอยู่บ้านเดียวกับพวกนั้นไม่ได้? ใครว่าเอ็งไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างที่เอ็งต้องการได้?”

จอห์นนี่ ฟอนเทนหัวเราะ “นี่ก็อดฟาเธอร์ ผู้หญิงไม่ทั้งหมดหรอกที่เหมือนกับพวกเมียอิตาเลียนแก่ทั้งหลาย จินนี่หนไม่ได้อะไร”

ตอนนี้ตอนทำท่าล้อเลียน “เพราะว่าเอ็งทำตัวเหมือนพิน็อกคิโอ เอ็งให้เงินมันมากกว่าที่ศาลบอกเสียอีก เอ็งไม่ได้ตะบันหน้าเมียอีกคนเพราะว่ามันกำลังแสดงหนัง เอ็งยอมให้พวกผู้หญิงบงการชีวิตเอ็ง และพวกมันก็ไม่ได้มีความสามารถในโลกนี้เลย แม้ว่าจะมีทางได้เป็นนักบุญในสวรรค์โน้น ในขณะที่พวกเราผู้ชายต้องตกนรก และข้าก็ได้ดูเอ็งมาตลอดหลายปีที่ผ่านไป” เสียงของดอนยังกระตือรือร้นขึ้น “เอ็งเป็นก๊อดชั้นที่ดี เอ็งให้ความนับถือข้าทุกอย่าง แต่เพื่อนเก่าๆ ของเอ็งล่ะ? บีนี่ เอ็งมัวกับไอ้บีนี่ ปีหน้าเอ็งมัวกับอีกคน ไอ้เด็กอิตาเลียนนั้นตกลงเป็นบ้าเลยในหนัง มันโชคไม่ดีแล้วเอ็งก็ไม่ยอมพบหน้ามันอีกเลย เพราะว่าเอ็งมีชื่อเสียงกว่า แล้วเพื่อนเก่าๆ ของเอ็งที่เคยไปเรียนหนังสือด้วยกัน ที่เคยเป็นคู่ร้องเพลงกับเอ็งล่ะ? ไอ้โนโนะแหละ มันกินแต่เหล้าเพราะความผิดหวัง แต่มันไม่เคยบ่นว่าอะไร มันทำงานหนักเป็นคนขับรถขนหิน แล้วก็ร้องเพลงหาเงินดอลลาร์สองดอลลาร์ตอนปลายอาทิตย์ มันไม่เคยพูดอะไรให้ร้ายเอ็งเลย เอ็งช่วยมันหน่อยไม่ได้

หรือ? ทำไมไม่ได้วะ? มันร้องเพลงได้ดี”

จอห์นนี่ ฟอนเทนตอบอย่างอดกลั้นว่า “ก๊อดฟาเธอร์ มันไม่มีพรสวรรค์พอ มันร้องใช้ได้ แต่ไม่ถึงขั้นดาราต่าง”

ดอน คอร์เลโอเนห์ตาจนเกือบหลับแล้วพูดว่า “แล้วเอ็งล่ะ ไอ้ก๊อดชั้น ในตอนนี้เอ็งก็ไม่มีพรสวรรค์พอ จะให้ข้าหางานคนขับรถบรรทุกหินอย่างนี้โนให้ไหมล่ะ?” จอห์นนี่ไม่ตอบ ดอนจึงพูดต่อ “มิตรภาพคือทุกสิ่งทุกอย่าง มิตรภาพสำคัญกว่าพรสวรรค์สำคัญกว่ารัฐบาล มันเกือบจะเท่ากับครอบครัว อยาลัมสิถ้าเอ็งได้สร้างกำแพงมิตรภาพสักกำแพง เอ็งก็就不用มาขอความช่วยเหลือจากข้า ไหนบอกข้าที่ว่าทำไมเอ็งถึงร้องเพลงไม่ได้ เอ็งร้องได้ ดินี่ที่ข้างล่างนั้น นิโนก็เหมือนกัน”

เฮเจนและจอห์นนี่ยิ้มให้กับคำหย่อนนี้ คราวนี้จอห์นนี่ต้องอดกลั้น “เสียงข้าอ่อน ข้าร้องได้เพลงสองเพลงแล้วก็ร้องอีกไม่ได้ เป็นชั่วโมงๆ หรือเป็นวันๆ ข้าไม่สามารถร้องได้ตลอดการซ้อมหรือการถ่ายหนังใหม่ได้ เสียงข้าอ่อนเป็นเพราะโรคบางอย่าง”

“จันเอ็งก็มีเรื่องยุ่งกับผู้หญิง เสียงเอ็งถึงเป็นโรค ทีนี้เล่าให้ฟังหน่อยถึงเรื่องยุ่งๆ ของเอ็งกับไอ้เปสโซโนวานเต ฮอลลีวู้ดคนที่ไม่ยอมให้เอ็งเล่นหนังร้องเพลง” ดอนเริ่มพูดเรื่องธุรกิจ

“มันใหญ่กว่าเปสโซโนวานเตของท่านอีก” จอห์นนี่ว่า “มันเป็นเจ้าของโรงถ่าย มันให้คำแนะนำประธานาธิบดีในเรื่องการทำหนังโฆษณาชวนเชื่อเกี่ยวกับสงคราม เมื่อเดือนก่อนมันซื้อลิขสิทธิ์นวนิยายที่ใหญ่ที่สุดประจำปีมาสร้างเป็นหนัง หนังสือมันเป็นหนังสือขายดี และตัวเอกในเรื่องก็เป็นคนที่เหมือนกับข้า ข้า

ไม่ต้องแสดงอะไรด้วยซ้ำเพียงแค่ทำตามสบายอย่างตัวตัวเองเท่านั้น ซ้ำไม่ต้องร้องเพลงด้วย ซ้ำอาจจะได้รางวัลตุ๊กตาทองด้วย ทุกคนรู้ว่ามันเหมาะกับซ้ำและซ้ำก็จะดังขึ้นมาอีกในฐานะเป็นคาราหนัง แต่ไอ้เหี้ยแจ๊ค โวลซ์กำลังแกล้งซ้ำ ไม่ยอมให้บทนั้นกับซ้ำ ซ้ำเสนอแสดงให้ฟรีๆ แลกค่าจ้างนิดหน่อยแต่มันก็ยังไมเอ้าซ้ำ มันสั่งคนมาบอกว่า ถ้าซ้ำไปจับตุ่มมันต่อหน้าคณะกรรมการโรงถ่ายนั้นแหละ บางทีมันจะพิจารณาดู”

ดอน คอร์เลโอเนตัดบทการพูดเหลวไหลใช้อารมณ์นี้ด้วยการยกมือห้าม สำหรับคนที่มิเหตุมีผลแล้ว ปัญหาทางธุรกิจยอมแก้ไขได้เสมอ เขาตอบาก็คอดขันเบาๆ “เอ็งนี้หือไปได้ ไม่มีใครแคร์เอ็งอีกแล้ว เอ็งคิดอย่างนี้ เอ็งผอมไปแยะคงจะกินเหล้ามากสิท่า? เอ็งนอนไม่หลับแล้วกินยานอนหลับใช่ไหม?...” เขาสั่นหัวอย่างไม่เห็นด้วย

“ตอนนี้ซ้ำต้องการให้เอ็งทำตามคำสั่งของซ้ำ” ดอนบอก “ซ้ำต้องการให้เอ็งอยู่ที่บ้านซ้ำเป็นเวลาหนึ่งเดือน ซ้ำต้องการให้เอ็งกินได้ดี ให้พักผ่อนนอนหลับ ซ้ำต้องการให้เอ็งอยู่เป็นเพื่อนซ้ำ ซ้ำชอบให้เอ็งเป็นเพื่อน บางทีเอ็งจะได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ เกี่ยวกับโลกจากก๊อดฟาเธอร์ของเอ็งที่อาจจะช่วยเอ็งได้ที่ฮอลลีวู้ด แต่ไม่มีการร้องเพลง ไม่มีการกินเหล้า และไม่มีการยุ่งกับผู้หญิง พอสิ้นเดือนเอ็งก็กลับไปฮอลลีวู้ดได้และไอบีสไซโนวานเตขนาด .90 นี่มันจะทำงานที่เอ็งต้องการ ตกลงไหม?”

จอห์นนี่ ฟอนเทนไม่สามารถเชื่อได้ว่าดอนจะมีอำนาจขนาดนั้น แต่ก๊อดฟาเธอร์ของเขาไม่เคยพูดอะไรที่ทำได้

“ข้าจะยื่นข้อเสนอ ที่มันมีอาจปฏิเสธได้”

คือคำชาดอันเป็นเอกลักษณ์ของคอน วิโต คอร์เลโอเน
ก๊อดฟาเธอร์ผู้ให้ความช่วยเหลือคนที่ได้รับความเดือดร้อน
ได้รับความยุติธรรม ก๊อดฟาเธอร์ผู้เป็นดังกฎหมาย
ในโลกใต้ดิน คอยควบคุมธุรกิจสีเทาให้อยู่ในระบบระเบียบ

กระนั้นทุกคนที่อยู่ในโลกใต้ดินรู้ว่า ไม่มีความเอื้อเฟื้อ
เกื้อหนุนแบบใดที่ให้แก่เปล่าๆ

ในโลกที่ความขัดแย้งทุกประเภท ตั้งแต่ผลประโยชน์
เล็กน้อยไปจนถึงความบาดหมางทางใจ อาจจบลง
ด้วยความตาย ตำแหน่ง “คอน” ไม่ใช่สิ่งที่จะมา
ลูบคมกันได้

เพราะนี่คือ “ธุรกิจ” ไม่ใช่ “เรื่องส่วนตัว”

ISBN 978-974-02-1925-5

9 789740 219255

วรรณกรรมแปล

590.-